

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 53 - 25 - Kuruş

18 - Mayıs - Çarşamba - 1949

BASIDÖNEN EGLE DÜŞME-
MEK İÇİN EVİANS'A
DAYANIR.

NE DEMEK İS-
TEDİĞİNİ ANLA-
MADIM EGLE. FAKAT,
RAYMOND, MADEM Kİ GELİ-
RİM DE-
MİŞ YA-
RINGELİR.

RAYMOND, SAFAK
SOKERKEN NA-
POLİYE VARIP,
LİMANDA BİR
GEMİCİYİ DÜP-
DÜRÜR.

DERHAL KAPRI'YE GİT-
MEK İSTİYORUM. BANA
BİR MOTOR BULUN
KAÇ PARA İS-
TERSENİZ
VERECE-
GİM.

BEN GÖ-
TÜREYİM
BAYIM..

EVİANS, İNSAN
HAKİKATEN
ETTİĞİNİ BU-
LUR MU?

23

55

ÇIRPINAN KALPLER

İSKELEYE BİR MOTOR
YANAŞTI... EVET O' MARIA
GİT KARŞILA
VE HEMEN BU-
RAYA GETİR..

B AŞÜSTÜNE
EFENDİM.

İKİ GENÇ BİRBİRLERİNE
BAKARLAR. KLARA KEN-
DİNE HAKİM OLUR.

RAYMOND, SENİ
BURAYA, ÇOCUĞU-
NU ALMANI İÇİN
ÇAĞIRDIM.

RAYMOND
GELİR VE KA-
PIDA DURUR.
KLARA, MO-
TORUN SE-
SİNİ DUYUP
O'NU GÖRÜR.
DERHAL HİZ-
METÇİYİ ÇA-
GIRIR..

RAYMOND, KLARANIN
AÇTIĞI KAPIDAN, UYU-
YAN ÇOCUĞA ŞEVKAT-
LE BA-
KAR.

EVLADIM...
EVET BENİ BA-
BASİ ZANNEDİYOR.
ONA HAKİKATİ DAHA
SONRA SÖYLİYECEK-
TİM. FAKAT BAŞIMA
BU FELAKETLER HEP
SUSTUĞUM İÇİN
GELDİ..

NE DEMEK
İSTİYORSUN
RAYMOND?

KAPİYİ YAVASCA KAPAYIP SAİD-
NA DÖNEN RAYMOND, KENDİ-
Nİ BİTAP BİR HALDE
KOLTUĞA ATAR.

BU BİR AİLE SİR-
RIDİR. FANNİ OR-
SOLA BENİM KIZ
KARDESİMDEN
BAŞKA BİRİ DE-
GİLDİR.

KIZ
KARDE-
ŞİN Mİ?

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

ACI HAKİKAT İSTEMİYE İSTEMİYE RAYMONDONUN DUDAKLARINDAN DÖKÜLÜR...

Evet. Her kes onu öldürsaniyor. Halbuki Orsola on sene evvel bir dansörle beraber kaçtı. Çok fena bir adamdı o. Babam. Onan bir oğlu olduğunu öğrenince Paris'e gitti. Fabbionun o fena muhitte büyümesini istemiyordu. Yanına aldı...

23
46

RAYMONDO ELİNİ BAŞINA DAYA...

BABAM HASTALANARAK ÖLDÜ. ORSOLA ÇOĞUĞU ALMAK ÜZERE GELDİĞİ ZAMAN ONUNLA KENDİM MESSUL OLAĞIMI SÖYLEDİM. SÜKUTUN SATIN ALMAK İÇİN PARA TEKLİF ETİM. VE VERDİM. O BETBAH HEM BABAMIN ÖLMESİNE SEBEP OLDU HEMDE BENİM SAADETİMİ MAHVETİ...

KLARA RAYMODOYA MERHMETLE YAKLAŞIR...

ZAVALLIYI AFFET! NİHAyet ANA OLMA NIN NE DEMEK OLDUĞUNU ANLADI. FAKAT ÖMRÜ VEFA ETMİYEREK BİR KAC GÜN EVVEL BENİM KOLLARIM. ARASINDA RUH TESLİM ETTİ... BİZDEN AF TALEP EDEREK ÖLDÜ...

ÖLDÜMÜ?
SEN ONUN KARDESİM OLDUĞUNU ÖĞRENDİĞİN İÇİN Mİ BENDEN UZAKLAŞTIN?

RAYMONDO NE DE OLSA ORSOLANIN KIZ KARDESİ OLDUĞUNU HATIRLIYARAK MÜTESSİR OLUR. BU SIRADA KLARA BİR ÇEKMECEDEN ÇIKARDIĞI MEKTUPLA YANINA YAKLAŞIR...

BU MEKTUP SENİ BU KIZI ALDAMIŞ OLMAKLA VE ONDAN OLAN OĞLUNA KARŞI BABALIK VAZİFELE RİNİN UNUTMUS OLMAKLA İTHAM EDİYOR. BU MEKTUP BANA NİKAH TANI AZ EVVEL GELDİ BENDE TAHKİKE LÜZUM GÖRMEDEN SENDEN UZAKLAŞTIM... İŞTE BİRDE FOTOĞRAF...

BU FOTOĞRAF BENİM ÇEKMECEMDEN ALINMIŞ. MEKTUBU İSE FANNI YAZMIŞ. YAZISINDAN TANIDIM. FAKAT BİR KARŞI NE DEN BU KADAR ZALİMANE DAVRANDI?

KLARA ELLERİNİ RAYMONDONUN OMUZLARINA KOYAR...

FAKAT ORTADA BİZİ AYIRMAK İSTEYEN BAŞKA BİR KADIN VAR.

EĞLE!...

EVET. O DA SENİ SEVİYORDU VE HALA DA SEVİYOR. FAKAT DÜŞÜN BİR KERE BİZİM DEVAM EDECEK OLAN AŞKIMIZ ONA NE BÜYÜK BİR CEZA OLA CAK!

53

HAKLISIN. SAADETİMİZ ÇOK KISA ZAMANDA BİZE ÇERTİĞİMİZ BÜTÜN İSTİRAPLARI VE EĞLEYİ UNUTTURACAK. BİSEN SENİ NE KADAR ÇOK SEVİYORUM KLARA!...

UZUN BİR BUSE MAZİNİN BÜTÜN O ACI HATIRALARINI SILDİ VE BİRİ BİRİ İÇİN ÇİRPINAN İKİ KALBI BİRLEŞTİRDİ.

Bitti

Edith Karsten, taraçanın hasır koltuğuna gömüldü. Pervaza dayanıp dalgın dalgın ufukları seyreden sarışın delikanlıya baktı ve: «Evet, dedi. İnsanın içi istemediği halde evlenmeğe mecbur olması kadar kötü şey yok!»

«Efendim?!»

Delikanlı, birdenbire dalgınlığından sıyrılmış, şaşkın şaşkın, karşıındaki genç ve güzel kıızı süzüyordu. Edith, devam etti:

«Öyle ya. İkimiz de evlenmek istemiyoruz ama, evlenmeğe mecburuz. Çünkü sizin, yani Dubois ailesinin malî vaziyetiniz fena.. Borç içindesiniz. Bana gelince, benim de bir sürü param var. Ve babamın vasiyeti mucibince Karsten soyunun bütün servetine mirasçı olacak bir çocuk sahibi olmaya mecburum.. Binaenaleyh evlenmek, hem de birbirimizle evlenmek zorundayız!»

Sarışın ve yakışıklı genç biraz bozulmuştu. Bir müddet sustu. Edith:

«Yoksa benim zengin olduğumu bilmiyor muydunuz?, dedi. Ben, Amerikadaki dolarlarımla kendime bir koca satın almak zorunda olduğumu biliyordum...»

Adam, bir müddet, genç kızın yüzüne baktı. Sonra söylendi:

«Okadar garip şeylerden bahsediyorsunuz ve okadar açık konuşuyorsunuz, ki benim de size gayet açık yürekle mukabele etmem icap edecek.. Doğrusunu isterseniz, Amerikadaki dolarlarınıza ve bu dolarlara son derece ihtiyacım olmasına rağmen...»

Genç kız, sözünü kesti:

«Rağmen, benimle evlenmeğe hiç niyetiniz olmadığını ve hattâ size varmak teklifinin de önce benim tarafımdan yapıldığını biliyorum. Fakat, görüyorsunuz, ki birleşmemizde hiçbir his tarafı bulunmayacak.. Biz, benim ısrarım üzerine sizinle bir ticaret mukavelesi aktediyor gibiyiz.. Hattâ gibisi fazla.. Size para lâzım; bizim soya da bir vâris gerekiyor... Şu halde gelin bu işi büsbütün soğukkanlı tüccarlar haliyle mütalea edelim!»

«Nasıl?..»

«Görüyorsunuz, ki evlenerek hürriyetinizi kaybetmekten pek korkuyorsunuz. Şu halde biz bu nikâhı, sadece ölen babamın vasiyetini yerine getirmek için yapalım.. Bir müddet, meselâ iki sene sürsün.. Sonra siz paranızı, ben de bana lâzım olan vâris almış olayım ve iş de böylece bitsin! Dostça el sıkışır ve ikimiz de kendi yolumuza gideriz.»

Charles Dubois, genç kızın yüzüne, adeta bir komedi seyredip de eğlenen bir seyirci haliyle baktıktan sonra dedi, ki:

«Yani, evlenelim! İki yıl sonra boşanalım! Demek istiyorsunuz Edith?..»

«Evet!. Böylece siz de hürriyetinize tekrar kavuşmuş olursunuz!»

Sarışın genç:

«Şaka mı ediyorsunuz yoksa Mis Karsten?» diye sordu.

«Hayır.. Bu işte gayet ciddiym! Size bir ticarî iş teklif ediyorum.. Cetlerinizden kalan malikâneleri ve çiftlikleri ipotekten kurtarmak mukabilinde bana bir evlât vereceksiniz! Zaten ne siz beni seviyorsunuz, ne de ben sizi seviyorum.. Haydi, tereddüt etmeyin! Mükemmel bir iş teklifi bu!»

Charles Dubois güldü;

«Peki! Kabul ettim!»

***

Nikâhları kıyıldığı gün, Charles karısını, yahut da daha doğrusu mukavele ile bağlı bulunduğu ortağını, cetlerinin şatosuna götürmüştü. Halen ipotekli bulunan bu şato, tepeden tırnağa tarihi eşya ile dolu muazzam bir binaydı. Zengin Amerikalı kadın, memleketinde her türlü lükse alışmış olmakla beraber böyle tarihi bir muhitin yabancıydı.. Şatonun bütün eşyalarını, duvarlardaki tabloları, pencere perdelerini,

Ticaret Mukavelesi

Nakleden: C. C. Cem

hattâ döşemeleri bile derin bir âlâka ile seyrediyordu.

Adam, karısını bir koltuğa yerleştirerek:

«Cetlerimin şatosuna hoş geldin Edith!. dedi. Senden bir ricam var. O da şundan ibaret: Aramızdaki mukavele, bu evlenmede hiçbir romantik taraf bırakmamış bulunuyor.. Zaten birbirimize de âşık değiliz.. Fakat mademki bir müddet, beraber yaşıyacağız, Bu beraberlik hayatının samimi ve seni sıkımsıyacak bir tarzda geçmesini isterim!»

Genç kadın:

«Mükemmel Charles! dedi. Yakın iki arkadaş olalım!»

Adam, bir müddet karısının yüzüne baktı.

«Doğrusu bu kadar genç ve güzel bir kadının, istikbali hakkında bu derecede hayalsiz olabilmesine şaşıyorum!»

«Bunda şaşacak bir şey yok Charles! Amerikadan Avrupaya gelince, zengin olduğumu duyan erkekler, etrafımda pervaneler gibi dön-

Ailenin bütün mes'uliyeti genç omuzlarıma göktü. Nihayet bir gün Annie'ye evlenme teklifi yaptığım vakit, yüzüme karşı güldüğünü gördüm. Öyle ya, ben artık zengin sayılamazdım. Beni ne yapacaktı? Nettekim, sonradan, babamın ölümüne sebep olan mürabahacılarından birinin oğluyla evlendi. O günden beridir kadınlara karşı itimadım o derece sarsılmıştı, ki kadınlardan âdetâ kaçır olmuştum.. İtiraf ederim, ki siz bana sokulmıyaydınız, sizinle evlenmeği, pardon, böyle bir mukavele yapmayı aklıma bile getirmezdim!»

Edith güldü:

«Neyse!. dedi. Zaten hürriyetinizi böylece bana feda etmiş olmanız, hayli kısa sürecek!»

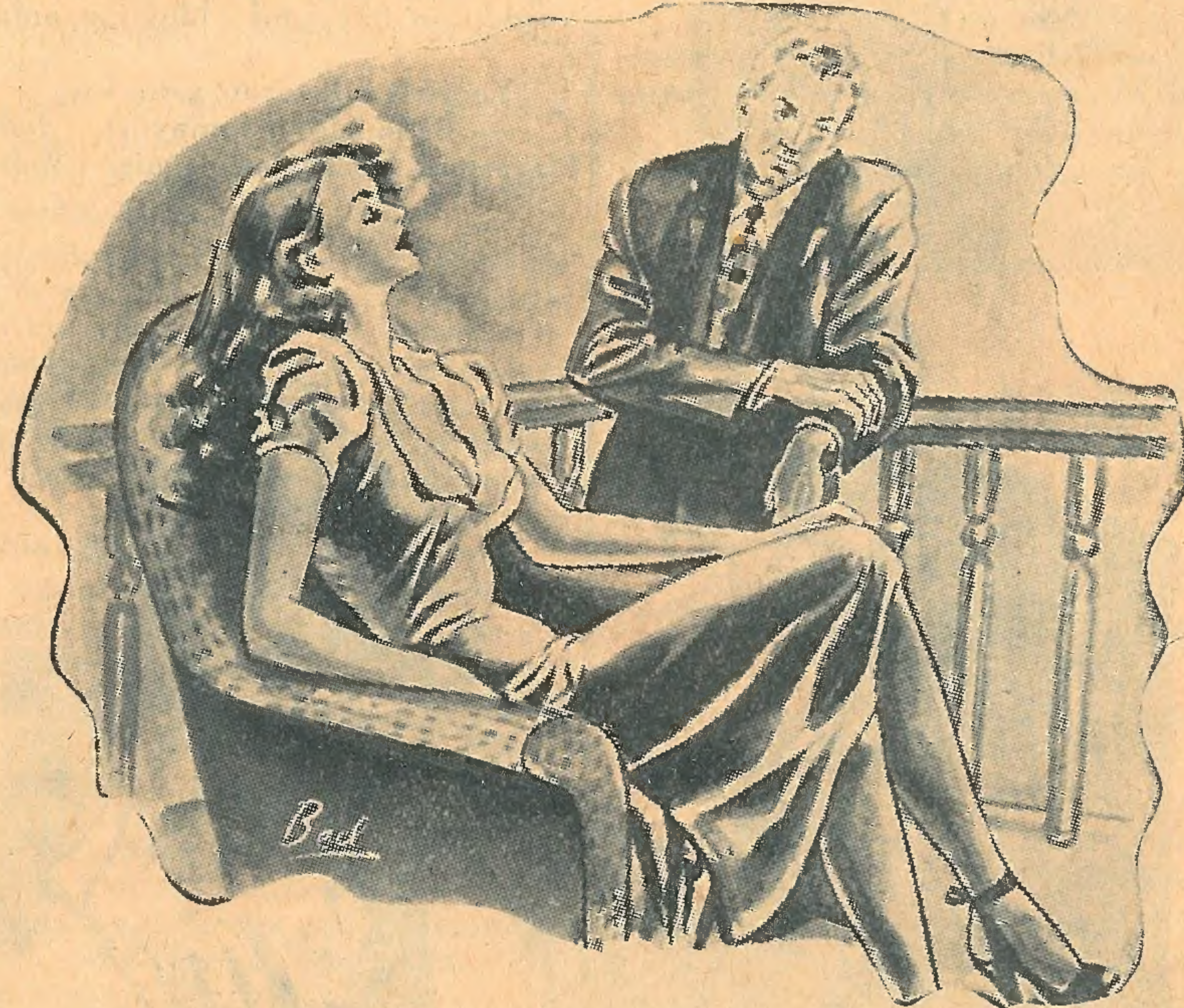
***

Karı koca, küçük oğlanın beşiği-ne içildiler:

«Uyuyor mu?»

«Uyuyor!»

Charles, evlâdını, hayli mağrur bir baba bakışlarıyla süzdükten son-

Birdenbire dalgınlığından sıyrılmış genç ve güzel kıızı süzüyordu.

meğe başladılar. Bu hal beni erkeklerden nefret ettirdi. Sonra karşıma sen çıktın!. Yakışıklı ve terbiyeli bir adamdın.. Mademki babamın vasiyeti gerekince bir vâris temin etmek mecburiyetindeydim. Bu vârisin babası olarak senin gibi sıhhatli ve yakışıklı bir adamdan âlâsını bulamazdım. Üstelik senin paraya muhtaç olduğumu da duymuştum. Bu vaziyet ikimizin de birbirimize faydalı olmamızı temin edecekti. Hem sonra sende hoşuma giden bir şey daha vardı, ki benimle meşgul olduğun, beni beğendiğini halinle belirttiğin halde, bana hiç aşktan ve evlenmekten bahsetmemiştin!. Belki zengin olduğumu biliyor, senin izdivaç teklifini de parama müteveccih bir taarruz sanmamdan korkuyordun!. Yahut da belki evlenmekten korkuyordun.. Bu hakikaten merak ettiğim bir şeydi...»

Charles Dubois:

«Maalesef benim de kadınlara karşı inancım çok sarsılmıştır.. dedi. Küçüklüğümde ailemin ahabası olan bir ailenin kıızı ile oynardım. Annie'yi herkes benim müstakbel karım sayardı. Bu düşünceye ben de alışmış ve Annie'yi sevmeye de başlamıştım. Fakat felâketler, birbirini takip etti. Annem öldü. Babam zor bir malî duruma düşerek intihar etti.

ra ayaklarının ucuna basarak odadan çıkarken, karısının da peşinden geldiğini gördü. Dışarıda salonda, tekrar karşı karşıya oturmuşlardı. Adam bir müddet düşündü. Sonra:

«Artık seninle konuşmamız zamanı geldi Edith! dedi. Geçen iki yıl içinde, senin bana yaptığın para yardımlarıyla bütün borçlarımı ödedikten sonra çiftlikleri gayet iyi işler ve para kazanır bir hale getirdim. Senden borç aldığım parayı da ödediğimi biliyorsun!. Aramızdaki mukavelenin müddeti dolmuştur Edith!»

Genç kadın, onun yüzüne baktı: «Yani artık çocuğumu alıp gideyim mi, diyorsun?»

Erkek ısrarla söylendi:

«Evet!. Hem de bu hususta acele etmeni rica ediyorum. Çünkü sen, çocuğumuzun, benim adımı değil, senin aile adını alması hususunda ısrar ettin!. Çocuğun, bana babamdan kalmış olanlara vâris olmamasını ve Avrupa ile hiçbir ilişkisi bulunmamasını da istedin!»

Kadın, sözünü kesti:

«Babamın vasiyeti mucibince bu çocuğun, Amerikalı bir iş adamı olarak yetişmesi lâzım Charles!. Bu bakımdan, sizin tarihî mazinizle âlâkasının kesilmesi gerekiyor...»

Erkek önüne baktı:

«Mükemmel! Benim bunlara hiçbir diyeceğim yok.. Mukavele, mukaveledir.. Şu halde artık mukaveleye tamamen riayeti de unutmamalısın!»

Edith, şaşalamış görünüyordu:

«Ama, çocuğumuz...»

«Hayır, çocuğumuz değil, Karsten ailesinin vârisi!»

«Peki, öyle olsun!. Karsten ailesinin vârisi henüz pek küçük değil mi? Bu haliyle bir Amerika seyahatine nasıl çıkar? Hem senin niçin bu işte bu derece acele ettiğini anlamıyorum!»

Charles, kadının gözlerine baktı: «Anlamıyor musun? dedi. Mukavele!. Sadece mukavele!»

Edith, bir müddet düşündü:

«Şu halde mukaveleye bir başka madde daha koyalım istersen!. Diyelim, ki oğlumuz.. Hayır Karsten ailesinin vârisi değil, oğlumuz.. Dubois malikânelerinin vârisi olacak ve on yaşına kadar burada kalacaktır!»

«O zaman, Amerikalı bir iş adamı olarak yetişmesi güç olmaz mı?»

Kadın susmuştu. Nihayet:

«Bu acele neden?» diye ısrarla bir daha sordu.

Charles, utanmış gibi duvarları süzerek mırıldandı:

«Çünkü biraz daha geçerse mukavemet edemeyeceğimi hissediyorum da...»

Edith ayağa kalkmıştı, kollarını adamın boynuna doladı:

«Ben mukavemetten vazgeçeli çok oldu Charles! dedi. Senden başka bir erkeği sevmek şöyle dursun, senden ayrılmam bile artık kabil değil!»

Erkek, mes'ut, gülümsedi:

«Şu halde ticarî mukavelemizin sonuna bir madde daha eklemek gerekecek!. Karı koca ve vâris ölünceye kadar bir arada yaşayacaklardır, filân, gibilerden bir şey!»

Bu sözlü maddeyi, dudaklarını bir aşk pusesinde birleştirerek mührlediler..

AŞKIN ZAFERİ

Emsalsiz bir aşk

ve macera romanı

Gelecek sayıda başlıyoruz!

Yatağa uzanarak düşünmeğe başladı. Baden - Badende, ortadan kaybolduğunun farkına varmış olmaları lâzımdı. Binbaşı Hartingan herhalde otele uğramış vaziyeti öğrenmişti. Kendisinin kimseyi göndermediğini bildiği için, kızın da kaçırılmış olduğunu behemhal anlamıştı. Fakat başka bir şey öğrenemezlerdi ki... Ansızın aklına Dallas geldi.. Dallas! Evet, o ne yapıp yapacak, kendisini bulacaktı. Bundan emindi. Onun yüzündeki irade ve cesaret ifadesini hiçbir erkek yüzünde görmemişti.

Birdenbire, Hazenberg pansiyonunda Dallas'la Lizelotte arasındaki konuşmayı hatırladı. Kadın, Cimmiyi aramaktan vazgeçerse, itibarını iade etmek için kendisine yardım edeceğini söylememiş miydi? Halbuki Dallas ne yapmıştı? Derhal reddetmişti. Dallas gibi bir adam şerefine kıymet vermez olur muydu hiç? Böyle olmasına rağmen. Patrisyaya verdiği sözden geri dönmemişti. Neden acaba?

Gerçi Patrisya o gece uykusunu almıştı. Fakat hâlâ başı dönüyor ve kendisini zayıf hissediyordu. Gözlerini kapatarak Dallası düşünmeğe devam etti. Bu adam kendisine öyle bir emniyet telkin etmişti, ki şimdi ondan bu kadar uzakta bulunduğu halde bile onu düşündükçe korkusu kalmaz oluyordu. Halbuki zavallıya ne de fena muamele etmişti? Adamcağıza kaba sözler bile söylemişti. Acaba Dallas, bu çeşit bir muameleyi hakketmiş miydi? Vakıa onun kim olduğuna dair araştırmalar yapmakta kendini hâlâ haklı görüyordu ama, Dallasın Paristen ayrılırken kendisine acı acı nasıl baktığını da bir türlü unutamıyordu.

Dallasla arasının iyi olmasını çok isterdi ama, Dallasın tahakkümü altına girmeğe katıyen tahammül edemezdi. Lâkin böyle bir adam tarafından sevilmeğe de hoş bir şey olmalıydı doğrusu. Meselâ Patrisyayı seviyor ve Patrisya odaya girer girmez, gözlerinin o sert ve soluk bakışları birdenbire kayboluveriyordu. Kim bilir samimiyeti nasıldı? Halbuki şimdi bu mesele mevzuubahis değildi. Patrisya, Dallas karşı en ufak bir sempati bile hissetmiyordu ve zaten bunu da kendisine apaçık söylemişti.

Düşüncelerinin burasına gelince, kendini birdenbire yapayalnız hissetti. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ve nihayet uyudu.

Birdenbire kolundan sarsalandığını hissederek uyandı. Dehşet içinde gözlerini açtı. Grund, karyolanın yanında duruyordu, yabancı yüzü her zamankinden daha korkunçtu ve gözlerinde müthiş bir tehdit ışıldıyordu. Genç kız ayağa fırladı ve gözlerini uğuşturarak sordu:

— Saat kaç? Uyumuş kalmışım galiba..

Aksak bacaklı adam kendisine soğuk bir eda ile cevap verdi:

— Saat beşi geçiyor!

Bu sırada bayan Şrat da odaya girmişti. Grund devam etti:

— Anna, sizin öğle yemeği yemediğinizi söyledi. Size yemek gönderdim ama, sizi uyandırmamış. Asabi asabi cadıya dönerek emretti:

— Git Bayanın yemeğini getir! Kadın homurdandı:

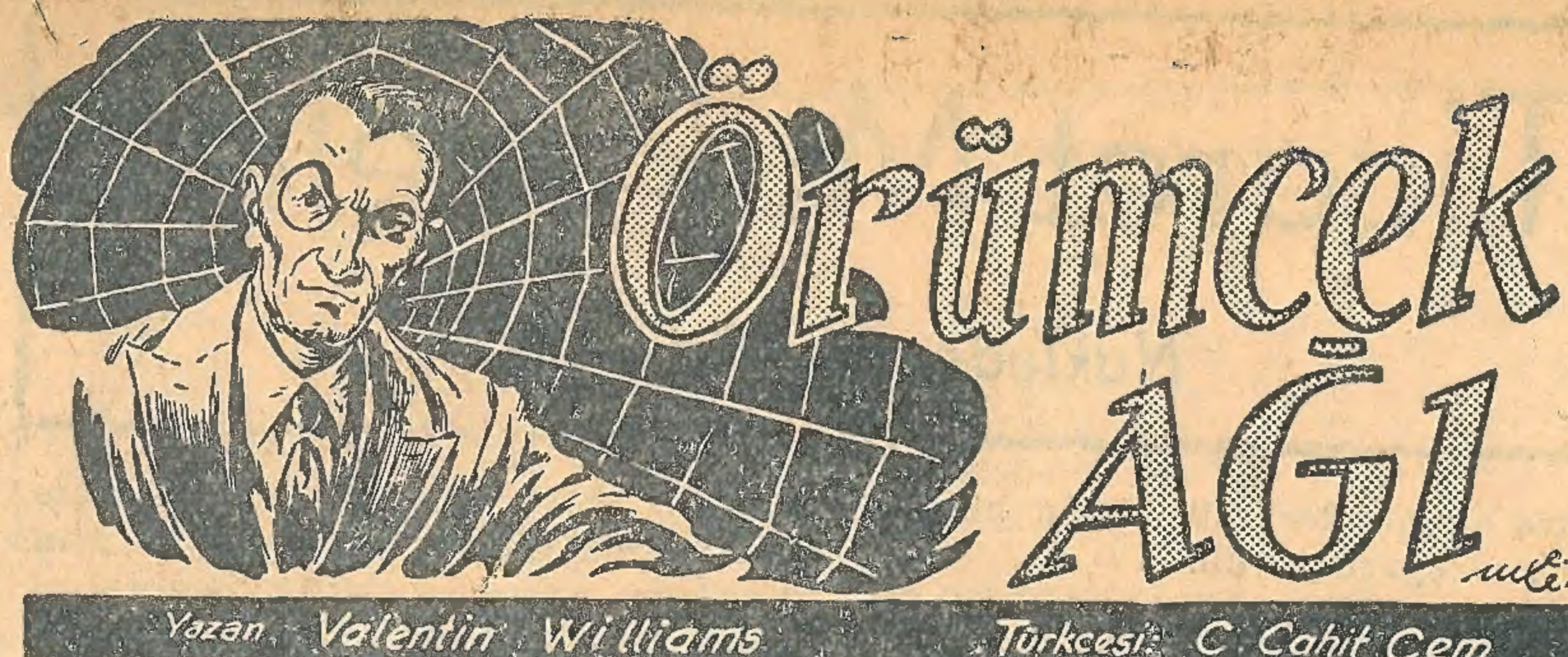
— Şimdi hazırlaması uzun sürecek. Siz bana akşam yemeğinden önce gideceğinizi söylemişsiniz. Ben de ateşi söndürdüm.

— Tekrar hazırlarsın! Çık dışarı!

Kapı, yavaşça kapandı. Grund topallayarak pencereye gitti. Sonra tekrar yatağın yanına döndü ve:

— Sizin New Yorktaki vasinize telefon ettim, dedi.

Patrisya, adamın yüzüne baktı.

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 35

— Vasime mi?

— Evet. Hani Hastings adlı biri varya, ona.. Çantanızda onun imzasıyla iki telgraf vardı da...

— Kendisiyle konuştunuz mu? Aksak bacak, pis pis güldü:

— Amma da yaptınız hal. Buradan kendisine telefon eder de izinizi buldurtur muyum hiç? Ben de bu kadar budala gözü var mı?

Tekrar gülümsedi ve:

— Hayır Froylân buradan telefon etmedim. Viyanadaki adamım konuştu kendisiyle. Ve bay Hastings paranın, yirmi dört saat zarfında Paristeki Kredi Liyone Bankasına, benim hesabıma yatırılması lâzım geldiğini anlattı.

Patrisya kekeleydi:

— Para mı?

— Helbette para ya! Kardeşinizin ve sizin fidyeniz olan yarım milyon dolar!

Genç kız, yerinden sıçradı:

anladı. Haydi söyleyin bana baka-yım, aranızdaki bu parola nedir?

Genç kız, korkudan titriyordu:

— Böyle bir parola yok! Cevabını verdi.

Grund şimdi, sabahleyin kütüphanede gördüğünden büsbütün başka bir adam olmuştu. neşeli tavrını kaybetmişti ve geniş alnında kırışıklar belirmişti. tavırlarında korkunç bir tehdit seziliyordu. Gözleri hiddetinden parlıyor ve burun delikleri, nefes aldıkça titriyordu. Birdenbire bastonunun sapını öylesine bir sıktı, ki kılı elinin damarları şişti.

— Beni aldatmaya kalkışma kaz kafalı! dedi. Hastings doğruyu söyledi, çünkü işin ucunda senin de kardeşinin hayatınız olduğunu anladım.

Yanakları kızaran genç kız:

— Bana blöf yapmayın! dedi. Hayatıma kastedemezsiniz. Bunu

Aksak Bacak: « Beni aldatmaya kalkışma kaz kafalı! » dedi.

— Kardeşim mi? O da burada mı?

Grund bu suali duymamazlık-tan gelerek devam etti:

— Bay Hastings, sizin elimde bulunduğunuzu isbat etmemi istiyor. Aranızda bir parolanız varmış. O parolayı söylerseniz, sahiden sizin bahis mevzuu olduğunuzu anlarmış. Doğru mu bu?

Patrisya dehşet içinde adama baktı.

— Benim için Hastings neler söylediniz? dedi.

Aksak bacak:

— Yalnız hakikati söyledim, dedi. Biraderinizi bulmuş olduğunuzu ve kendisine şerefini iade edebilmek için bu paraya ihtiyacınız olduğunu bildirdim.

Patrisya, adama meydan okuyarak söylendi:

— Bunların hepsi yalan! Zaten Hastingsin sizinle pazarlığa girişeceğine bile inanmıyorum.

Grund homurdandı:

— Vakit kaybetmeyin! Sizin Hastings de önce oyalamak istedi ama sonradan işin ciddi olduğunu

siz de pek alâ bilirsiniz. Ben, sizin zannettiğiniz kadar yapa yalnız değilim. Salzburgda, Baden - Badende Avrupaya sadece kardeşimi bulmak için gelmiş ahbaplarım var..

Grund, ürkütücü bir kahkaha attı:

— Biliyorum, biliyorum. Paristen tayyare ile yanınızda getirdiğiniz sergüzeştçi Hartigan var. Sonra, sabık mahbus Robert Merral var. Sizin yerinizde olsam, onlara pek okadar güvenemezdim. Onların sizi burada bulmalarına katıyen imkân yoktur. Gelseler bile, bahçe kapısından içeriye adım atamazlar. Genç kızın cesareti, gittikçe zayıflıyordu; biraz titrek bir sesle:

— Böyle olsa bile bana bir fenalık yapamazsınız, dedi. Bilmem siz ne dersiniz ama, ben öyle lâalet-tayin bir insan değilim. Ben ortadan kaybolursam gazeteler kardeşimin peşinde olan Hartiganı ve ötekileri karıştırmadan, benim kayboluşum üzerine bir hayli gürültü koparırlar.

Öteki soğuk bir tavırla cevap verdi:

— Tehlike olsun da bu kadarcık olsun. Fakat siz, bunlara dayanarak bana kafa tutmaya kalkışmayın. Aksak bacaklı adama karşı koymaya çalışmak çok tehlikelidir bayanım..

Patrisya, benliğini saran korkuyu örtmek için, mühimsemez bir tarzda gülümsedi. Korkudan elleri terliyor ve zorlukla nefes alıyordu. Fakat Grund da ansızın müthiş surette hiddetlenmişti:

— Ben alay mı ediyorum sanıyorsun? Blöf mü yapıyorum sanıyorsun? diye homurdandı. Öyleyse sana küçücük bir hikâye anlatayım. Kardeşini eline geçirmiş olan o güzel sarışın kadın, bana ihanet etmişti. Şimdi nerede biliyor musun? İp üstünde sallanıyor.. Suç ortağı da yanında asılı!

Ve Patrisyanın tamamen rengi kaçan yüzüyle, hiçbir şey anlamadan kendisine baktığını görünce kılı koca ellerini açtı:

— Evet, dedi. Bu sabah kendi elimle boğdum onları. Daha hâlâ blöf yaptığımı mı sanıyorsun? Hah.. Söylesene!

Topal bacağına yere vurarak bastonunu kaldırdı, genç kızın üstüne yürüyecekmiş gibi bir tavır takındı.

— Sana da aynı şeyi yapayım mı yoksa? dedi. Haydi fazla dırlanma da söyle şu parolayı bana!

Aynı saniyede, alt kattan bir takım şiddetli gürültüler aksetti. Grund, birdenbire durup kulak kesildi. Bir silâh sesi duyulunca, iri yarı adam vücudundan umulmaz bir hızla kapıya koştu ve bir küfür savurarak koridorda kayboldu.

Şimdi dışarda tam bir kurşun salvosu başlamıştı. Patrisya, bağrışmalar, hızlı açılıp kapanan kapılar duydu. Yatağın kenarına oturarak, merak içinde dinledi. Silâh sesleri kesildiği zaman genç kız, Grundun hızla dışarı çıkarken kapıyı açık bırakmış olduğunu farketti.

Patrisya Feyn, hemen yerinden kalktı, odadan çıktı ve merdivende kimse olmadığını görünce sessiz adımlarla basamaklardan indi. İlk katın sahanlığına vardığı zaman, altında aksak bacağın yırtık yırtık bağırıldığını işitti.

Genç kızın önünde loş bir koridor uzanıp gidiyordu. Geniş, duvarları, raflar ve heykellerle süslü ve bir sürü kapının açıldığı bir koridor. Patrisya koridora doğruldu. Birdenbire kapılardan birdinden beyaz ve yumuşak bir şey fırlıyarak ayakları dibinde zıplamaya ve havlamaya başladı.

Bu, Fildi. Patrisya yere eğildi, hayvanı kucağına alarak susturmayaya çalıştı. Lâkin aynı anda neşeli bir sesin adını çağırıldığını duydu:

— Patrisya!

Başını kaldırıncı köpeğin çıktığı odadan, başında gri yünden bir bere bulunan bir adamın kendine doğru yürüdüğünü gördü.

Nihayet Cimmiyi bulmuştu.

Ümit Işıkları

Patrisya Feyn, hâlâ köpeğin ağzını kapatmaya uğraşıyordu. Hemen arkasına baktı. Kimsenin gelmediğini görünce hızla odaya girerek kapıyı kapattı. Oda, kendisinin kadar bakımsızdı ama daha büyük ve tabir caizse daha lüks döşenmişti. Yerde biri yarı yarıya boşaltılmış iki valiz duruyordu.

Genç kız uzun bir zaman bir seycik söyleyemedi ve karşısındaki adama baktıkça gözleri yaşardı. Beriki de ona şaşkın ve kayıtsız bakışlarla bakıyordu. Yüzü zayıf ve sapsarıydı ve uzun bir hastalıktan kalkmış gibi ellerinin rengi kaçmıştı. Kız kardeşi:

— Cimmi! diye hıçkırdı. Cimmi kardeşim!

(Arkası var)

Robert Montgomery

Hayatı Robert Montgomery'nin kabiliyet ve hevesi ilk önce kendini edebî sahada belli etti. Robert daha genç yaşta çok güzel hikâyeler yazarak arkadaşları arasında meşhur oldu. Tahsilini bitirdikten sonra da yazı yazmakta devam etti.

En büyük emeli, meşhur ve büyük bir muharrir olmaktır. Bir gün en muazzam denemesine başladı. Bu bir piyesti. Öyle bir piyes, ki sahneye konduğu zaman bütün Amerika'yı altüst edecek, tiyatro edebiyatında yeni bir çığır açacak ve müellifinin şöhretini beş kıtaya yayacaktı. Nihayet piyesi bitirdi ve bir prodüktörün kapısını çaldı. Prodüktör onda, daha eserini okumadan kabiliyet gördü; ama edebî sahada değil, artistlik sahasında! Robert kendine verilen rolü önce kabul etmek istemedi, fakat sonradan teklif edilen paraya dayanamadı ve zamanla muharrirlik heveslerinden vazgeçerek kendini artistliğe verdi.

Hollywood Robert Hollywood'a geçince Sam Goldwyn ile bir kontrat imzaladı, fakat az zamanda patronu ile anlaşamıyarak ayrıldı. MGM'ye bağlandı. Halen hem rejisör, hem aktör olarak çalışıyor. Son filmi Susan Hayward, John Payne ve Audrey Totter ile birlikte çevirdiği The Saxon Charm filmidir. Robert 17 yıldır Elizabeth Allen'le evlidir.

miyle uyuyacak. Bunu anlayınca bana haber verin.» diyerek dışarı çıktı.

Nihayet yalnız kalmışlardı. Andrew hemen Mildred'in elini yakaladı.

«Canavar herif!» diye haykıran kız, adamın suratına hatırı sayılır bir tokat attı.

Andrew seslendi: «Dr. Looden! Çenem uyustu. Hiçbir şey duymuyorum artık.» Hakikaten de öyleydi ve tokadı sanki başkası yemiş gibi, his bile etmemişti.

Dr. Looden neşeli bir sesle: «Güzel, güzel.» diyerek içeri girdi ve camlı dolaptan bir ateş masasına benzeyen bir şey çıkararak tekrar Andrew'nin üzerine eğildi: «Açın lütfen... Korkacak bir şey yok.. Hareket etmeyin. Hiç acımayacak...»

Miss Fing asabî bir tavırla: «Ah!» dedi.

Andrew'nun alnında ter damlacıkları belirmeğe başlamıştı. Dr. Looden mütemadiyen bir şeyler yapıyor, fakat o bunların hiç birisini

hissetmiyordu. Biraz sonra dişçi aletlerini bıraktı ve zavallı Andrew'nun ağzına bir parça pamuk sokarak:

«Bunu dişlerinizin arasına iyice sıkıştırıp ağzınızı kapayın, dedi. Farkına bile varmadınız değil mi?»

Andrew homurdandı: «Neyin?»

Dr. Looden elindeki kerpetenin arasında duran koskocaman ve bembeyaz bir azı dişini gösterdi: «Bunun!»

Miss Fing acı bir yaygara kopardı.

Andrew ağzını dolduran pamuğun arasından bağırdı. «Hayır! İmkânı yok!»

«Evet!» cevabını veren Dr. Looden gülüyordu.

Andrew Mitch sapsarı bir yüzle, çenesini oğuşturarak koltuktan kalkıp inledi: «Ben büyük bir hata işledim, Dr. Looden.. Buraya sadece Miss Fing'i görüp özür dilemek ve ona kendisini ne kadar çok sevdiğimi söylemek için gelmişim!.. Halbuki...»

(Devamı 14 üncü sayfada)

FEDAKAR ÂŞIK

Nakleden:
Serap DERMAN

Andrew Mitch gayet lütfalı giymişti. Bir müddet mütereddit durdu, nihayet kararını vererek, önünde «Maxwell B. Looden - Diş Doktoru» yazılı bir levha bulunan evin zilini çaldı.

Kapıyı beyaz bir melek açtı. Heyecanla:

«Andrew!. diye haykırdı. Ne cesaretle buraya geldin?»

Bir eliyle yanağını tutan adam inledi: «Mildred!»

Güzel kız, kızgın bir tavırla: «Mânasız maceramıza Dr. Looden'i de karıştırmaya ne hakkın var? dedi. Mesai saatleri dahilinde erkeklerin beni aramasına hiç tahammülü yoktur ve... bir daha seni görmek istemediğimi de söylemişim zannedirim. Şimdi, ben kovulmadan evvel, lütfen çekil git!»

Andrew Mitch göğsünü şişirerek kabardı: «Miss Fing, ben buraya sizi değil, Dr. Looden'i görmek için geldim. Kendisine beklediğimi söylemek lütfunda bulunur musunuz?»

İçeriden Dr. Looden'in: «Kim o?» diye seslendiği duyuldu ve birdenbire o da meydana çıktı. Ufak tefek, çıplak başlı, gözlüklü bir adamdı. Koridorda durarak sordu: «Ne oluyor?»

Kız: «Şey... Bu Bay Mr. Mitch...» diye kekelemeğe başladı.

Andrew hemen izah etti: «Dişim ağrıyor da efendim...»

Dr. Looden nazik bir tavırla: «Öyle mi? dedi. Buyurun, içeriye.. buyurun...»

Muzaffer bir tebessümle ısıldıyan yüzünü eli ile tutmaya devam eden Andrew, dişinin arkasından muayene odasına girdi. Beyaz bir koltuğa oturdu ve boynuna bir göğüslük bağlayan yumuşak ellerin tatlı temasını gayet iyi tanıyarak göz kapaklarını kırptırdı.

Dr. Looden sordu: «Hangi diştin

şikâyetçisiniz?»

Andrew kocaman bir azı dişini gösterdi: «Şu!»

Dr. Looden yanındaki tepsiden bir alet çekerek dişe dokundu: «Açıyor mu?»

«Ay!..»

Dişçi tekrar yokladıktan sonra: «Çok tuhaf! dedi. Ben hiçbir şey göremiyorum, Bununla beraber bakalım...»

Dişin röntgenini aldı ve filmle beraber dönerek:

«Mr. Mitch.. diye söze başladı, zannetmem ki...»

Dudakları titriyen Miss. Fing sözünü kesti: «Dr. Looden!. Bu adam buraya yüzünü bir daha görmek istemediğini kendisine söylediğim için geldi. Bir zamanlar evlenmeyi bile düşünmüştük. Fakat Andrew başka kadınlara bakmak huyundan bir türlü vazgeçemediği için ben de onunla alâkâmı kestim...»

Andrew Mitch'e doğru sert bir nazar atfeden Dr. Looden: «Size şunu da söyleyeyim ki Mr. Mitch, dedi. Bu diş ağrısından kurtulmanız hiç de zor olmayacak.»

Miss Fing: «Fakat Dr. Looden...» diye bağırdı.

«Miss Fing. Bu bayan buraya benim kıymetli zamanlarımı boşu-boşuna işgal edecek böyle saçma bir sebep yüzünden geldiğine nasıl ihtimal verebiliyorsunuz?»

Andrew inliyordu: «Uffff!.. Aaa-aah!..»

«Tendürdiyot, Miss Fing! Uzun bir iğne de verin!. Kimildamayın, Mr. Mitch. Her şey düzelecek...»

Dr. Looden, Andrew'nun ağzına doğru eğildi: «Biraz daha açın!» dedi. Andrew arı sokması gibi ufak bir acı hissetti.

Dişçi geri çekildi ve: «Şimdi size bir novokain enjeksiyonu yaptım. Birkaç dakika sonra çeneniz tama-

BABA ÖĞÜTLERİ:

ÇALIŞKAN İŞ ADAMI

Çalışkan iş adamı... Ticaret genişliyor,
Dünyanın her yerinde fabrikalar işliyor.
Yabancı memleketten bir mal almak istersen,
Nasıl konuşacaksın, dert anlatacaksın sen?...

Tüccarların olurken büyük kârlar nasibi,
Sen durup susacaksın daima dilsiz gibi.
Durma.. Bir LINGUAFON al. Bir dil öğrenmeğe bak,
İnsanlar konuşarak ticaret yapar ancak.

LINGUAFON sayesinde yabancı dil kaparsın,
Dünyanın her yerinde alış veriş yaparsın.

YALNIZ RUHLAR

BİR KAC GÜN SONRA CENİ DE MANİLADA VE GENERAL SMARTH'IN KARŞISINDADIR.

O KADIN SAHTEKÂRDIR. MARK'IN ASIL KARIŞI BENİM. MARKIN MAHVINA O KADIN SEBEP OLDU. ŞİMDİ RUHUNU NE DİYE TAZİP ETTİRİYOR SİNİZ?

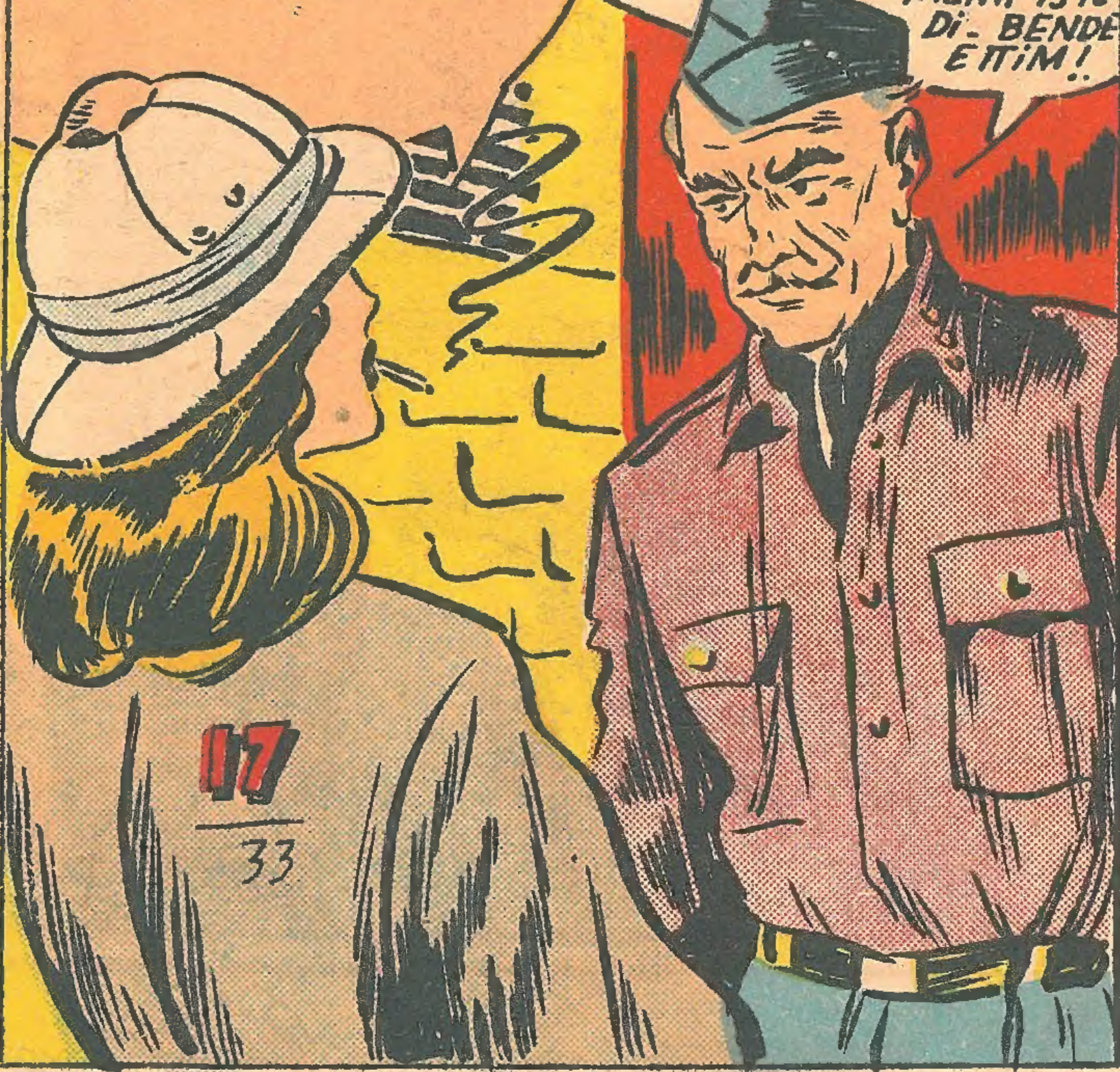
NE DİYECEĞİMİ BİLMİYORUM BAYAN! ONU BANA MAYETİNDE BULUNAN FAKAT AYNI ZAMANDA ÇOK SEVDİĞİM BİR AHPABİM OLAN ALBAY GENİS TAVSİYE ETTİ VE YARDIM ETTİMİ İSTE Dİ. BENDE ETTİM!

AİLEMİN SEREFİ İÇİN O KADINI TEVKİF ETTİRMEYİZ LAZIM. KOCAMLA ARAMA GİRMEĞE HİÇ BİR HAKKI YOK.

DOĞRU SÖYLÜYORSUNUZ BAYAN. LAZIM GELEN ŞEY İÇİN EMİR VERİRİM.

ÜSTEĞMEN MOLNAR SİZE NAZİK BİR VAZİFE VERECEĞİM. DERHAL ELSAYI TEVKİF EDECEKSİNİZ...

LÂKİN ELİNDE AMERİKAN KOMUTANLIĞININ SERBEST GEÇİŞ MÜSADESİ VAR..

ELSA DANA İÇERLERE HAREKET ETMEK ÜZERE İKEN YOLUNDAN ALI KONULUR...

ANLIYORUM. SİZDE BENİM GİBİ DÜŞÜNÜYORSUNUZ. FAKAT BAŞKA YAPACAK BİR ŞEY YOK. SİZ ONU DERHAL TEVKİF EDİN. BENDE SANFRASİSKODAN İZAHAT İSTEYECEĞİM...

BAS ÜSTÜNE GENERALİM!

HİÇ BİR ŞEY ANLAMADIM BUNDAN. GENERAL İKİ GÜN EVVEL BANA HER TÜRLÜ YARDIMI YAPACAGINI VAAD ETMİŞTİ...

HAKLISINIZ BAYAN AMA BU GÜN KARAHGAHA BAYANCENİ PARKER GELDİ DE MESELE ONDAN ÇATALLAŞTI BAYAN...

ANLADIM. EĞER CENİ BURAYA GELDİYSE MARK'I BULMAMAM İÇİN ELİNDEN GELEN FENALİĞİ YAPAR.

BUNU GENERALDE ANLADI AMA... NE YAPALIMKI KADININ ELİNDEKİ KANUNİ HAKLAR ELİMİZİ KOLUMUZU BAĞLIYOR.

KÜÇÜĞÜ İŞGAL BÖLGESİNDEN ÇIKAR ÇIKMAZ BİRBAKIM EVİNE BIRAKIRIZ. SİZ BENİ TAKİPEDECEKSİNİZ...

DEMİK BENİ YAVRUMDAN DA AYIRACAKSINIZ HA? ARTIK BENİM İÇİN HAYATIN HİÇ BİR KIYMETİ KALMADI...

İKİ BUDALA

Nakleden: Semih DEMİRCİ

« Meselâ, biraz evvel, kibriti sol eliyle yaktığı gözünden kaçmadı... »

Summerhay kapıdan içeri girip her zamanki yerine oturur oturmaz, lokantanın تنها bir köşesine çekilmiş olan geniş omuzlu ve sakallı bir adam, dirseğiyle yanındaki dürtüp dudaklarını kıpırdattı: «İşte, geldi...»

Gözlerinin ucu ile adama keskin bir nazar atfettikten sonra masa örtüsünün üzerine tırnağıyla mânasız hatlar çizmeğe başlayan arkadaşı, Merowitz'e sordu: «Hep böyle yalnız mı gelir?»

«Evet, yemek yediği müddetçe daima bir şeyler okur ve etrafı ile hiç alakadar olmaz. Bak!. Gene kitabımı açtı. Artık kendisini rahatça gözden geçirebilirsiniz.»

Stoffel: «Buna lüzum yok, diye cevap verdi. Ona bir kere baktım ve yüzünü en ince hatlarına kadar hafızama naksettim.» Bunu ispat etmek için de örtünün üzerine birkaç çizgi çekerek adamın mükemmel bir portresini yapıverdi.

Merowitz devam etti: «Solaktır, hafifçe topallıyarak yürür; birçok dil bilir ve bütün bunlardan başka gözleri de çok keskindir.»

«Öyleyse neden okurken pertav-sız kullanıyor?»

«Ayna vazifesini görmek üzere plâtinlenmiş olan camı, muhtelif istikametlere çevirerek bu salonun içindeki herkesi görebilmek istiyor da ondan...»

Tam bu sırada lokantaya başka bir adam girdi ve doğrudan Summerhay'ın oturduğu masaya yönelerek onunla birkaç kelime konuştuktan sonra eline bir mektup verdi.

Summerhay mektubu okudu ve hemen bir kibrit çakarak yaktı. Kül-lerini de çatalının sapı ile karıştırarak iyice dağıttı.

Yabancıyı gören Stoffel: «Bu da kim?» diye sordu.

«Uşağı, Rogers. O da İngilizdir.»

«Belki, fakat herifte usaktan ziyade muhafız hali var. Hem biliyor musun? Birbirlerine bir elmanın iki yarısı kadar da benziyorlar. Ufak bir

ni öyle görüyor, Meselâ biraz evvel kibriti sol eliyle yaktığı gözünden kaçmadı.»

Merowitz merakla: «Acaba, dedi. Mektupta adamın hemen okumasını icap ettirecek ne vardı?»

«Mutlaka kendisine, hemen hareket etmesi için talimat vermişlerdir. Biz de bir an evvel harekete geçip o kâğıtları ele geçirmeliyiz.»

«Merak etme. Ben herşeyi hazırladım. Eğer tayyare ile yola çıkarsa yere inmeye mecbur edilecek. Otomobille giderse yolunu kesecekler. Trenle bindiği takdirde de biz peşini bırakmayacak ve hududu geçerken tevkif edilmesi için ne lâzımsa yapacağız.»

Ertesi sabah Stoffel geldiği zaman, Merowitz otelin salonunda oturuyordu. Hemen: «Bu gece trenle hareket ediyor!» dedi.

«Mükemmel, ben de vakit geçirmeden gidip hudut polisimize telegraf çekeyim. Sen burada kal ve Summerhay'ı gözetle.»

Yarım saat sonra geri dönen Merowitz: «Görebildin mi?» diye sordu.

«Evet. Biraz önce Rogers gibi giyinerek tebdili kıyafet etmiş olan Summerhay aşağı indi. Bu işi gayet ustalıkla yapmıştı. Fakat telefonla aldığı bir haberi defterine sol eliyle yazması kim olduğunu belli etti.»

Merowitz başını salladı: «Saat tam altı buçukta istasyonda buluşuruz, Stoffel. Sen de o zamana kadar hakiki Rogers'i takip et. Muhakkak yanlış bir hareket yaparak kendini ele verecektir.»

Trenin hareketinden onbeş dakika önce istasyonda birbirlerini buldular ve perondan geçen her yolcu-yu görebilmek için تنها ve görüş zaviyesi geniş bir köşeye çekildiler. Be şdakika sonra ötekiler de geldi. Elinde bir bavul taşıyan uşak, efendisinin arkasından yürüyordu. Rogers kılıfına girmiş olan Summerhay bavulu kompartimana yerleştirerek sahte efendisinin yanına döndü.

Merowitz: «İnanılacak şey değil, dedi. Yanılmadığına eminsin ya?»

Stoffel güvenle gülümsedi: «İm-

kânî mı var?»

Birkaç dakika sonra «Rogers» trenine bindi. Merowitz ve Stoffel de onun peşisıra giderek kendi kompartimanlarına oturdular.

Tren hareket edince Stoffel sordu: «Yanlış bir şey yapmıyoruz değil mi?»

«Ne münasebet, Fakat mademki bana güvenemiyorsun, adam yemekli vagona geçerken takip ederiz. Eğer solaksa Summerhay, sağ elini kullanıyorsa Rogers'dir.»

Yemek vakti onun peşinden restorana girdiler ve oturduğu masanın arkasındaki boş yere yerleştiler. Masalar yüksek bölmelerle birbirlerinden ayrılmıştı. Öyle ki, yemek yiyenler birbirlerini ancak eğilip, vagonun karşı duvarındaki aynalara bakarak görebilirlerdi.

Birdenbire Merowitz: «Bak!. dedi. Bıçağını sağ eli ile tutuyor.»

«Hayır, sol eliyle. Adamın aynadaki aksini gördüğümüzü unuttun mu?»

«Ah... Evet, haklısın»

Yemeğin sonuna kadar gözlerini ondan ayırmadılar. Nihayet sigarasını da sol eliyle yaktığını gören Stoffel arkadaşına sordu: «Şimdi inandın ya artık.»

«Tamamiyle, dostum...»

Aradan üç saat geçti ve tren hudut istasyonunda durur durmaz Merowitz hemen yerinden fırlıyarak orada kendilerini bekleyen polislerin yanına koşup birkaç kelimeyle onlara da vaziyeti izah etti. Biraz sonra soyunup yatağa girmeye hazırlanan, (Rogers), bir sürü polisle beraber kompartimanın kapısını çalan Merowitz ve Stoffel'i görünce şaşkına döndü. Fakat Merowitz onun sormaya başladığı sualleri elinin bir işareti ile keşti: «Mr. Robert Summerhay ile konuşmak şerefine nail oluyorum değil mi?»

«Maalesef yanlıyorsunuz, efendim. Ben, bahsettiğiniz zatın uşağı James Rogers'im. İşte, kâğıtlarım da burada...»

Adamın uzattığı evraki haşın bir çehre ile gözden geçiren Merowitz: «Eğer şahiden bu kâğıtların sahibi

(Devamı 14 üncü sayfada)

Akşam Yemeği

Newyork'un namlı lokantalarından birinin, boyuna açılıp kapanan kapısının, bilmem ki kaçınıcı açılışı idi; içeriye, akşamın kahramanı girdi.

Sinema artistine benziyordu. Güneşten yanmış genç yüzünün hatları keskindi ve kalın kaşlarının altında ışıltılı ışıl yanan simsiyah gözleri vefeceri okuyordu. Sağ elinde tuttuğu bastonun, öne arkaya sallamışında bile bir ahenk vardı. Zaten hali, faal bir insan olduğunu belli ediyordu.

Tertemiz döşenmiş salona şöyle bir göz gezdirdi ve masaların arasından yürümeğe başladı.

Ortalarda bir masaya oturdu. Sayısız bakışların çerçevesi içinde idi, fakat kendinden emin bir tavırla yemek listesini eline alarak en nefis yemeklerden birini seçti.

Emekli bir nazır azametile dolaşan fraklı garsona;

— Ragı; garnitürlü yaban ördeği; içi meyvalı, kremalı pudding. İçki olarak portakal suyu lütfen! dedi.

Mister Gould yalnız nazik bir adam değil aynı zamanda lokantanın sahibi idi de. Aynalı bir sütunun arkasından; müşterisinin yemek seçmedeki kabiliyetini, gözetliyordu. Nihayet yemekler geldi.

Biçimli, adab-ı muâşeret kaidelerine uygun yemek yemek marifet değildi. Fakat yeni müşteri yalnız biçimli değil, aynı zamanda da ağız tadı ile viyordu.

Mister Gould keyifli keyifli bıyığını okşadı. Yemek seçip yemesini bilen müşterilerden pek hoşlanırdı.

Yeni müşteri, Mister Gould'un enfes yemeklerinin baş propagandacısı idi galiba... Üç kap yemek daha ısmarladı ve gittikçe artan bir istahla yemeğe koyuldu.

Tam bu sırada mükellef bir porسیون balığı bitirmek üzere idi ki yu-

Nakleden: Leylâ BEKEM

zünün ifadesi tuhaflaştı. Ne oluyordu acaba?

Kalkmak istedi, fakat kalkamadı. Sancı çekiyormuş gibi ellerini midesine bastırdı. Gözleri döndü, muvazenesini kaybederek iskemlesinden kaydı ve yumuşacık halının üzerine serildi.

Mister Gould ve müşterileri, olup bitenleri hayret ve şaşkınlıkla takip etmişlerdi. Hastanın yanbaşındaki masada oturan kısa boylu, gözlüklü bir adam hemen yerinden fırladı.

— Hükümet doktoruyum! dedi.

Bu sözler Mister Gould'u hiç de memnun etmedi. Bilâkis...

Doktor, lâkayt, hastanın yakasını açtı, nabzını dinledi. Mister Gould ise sinirden adetâ yerinde duramıyordu. Lokantasında, bu kadar müessif bir vaka olsun!

Doktor: — Boş bir odanız var mı? diye sordu.

Garson evvelâ düşündü ve sonra: — Belki büro, orada bir de divan olacak!.. diye hatırladı.

— Öyleyse hastayı o odaya taşıyınız.

Büroda hastayı divanın üzerine yatırdılar. Doktor cebinden dinleme âletini çıkardı. Hastanın göğsünü açarak kalbini dinledi ve cep feneri ile gözbebeklerini aydınlattı.

Şık müşteri ise sancı içinde kıvranıyordu.

Kalbinin her atışında tabii olmayan sert, boğuk bir ses çıkıyor. Hayatı tehlikededir. Vaziyet, bir yemekten zehirlenme vakası karşısında olduğumuzu gösteriyor. Hemen bir taksi çağırınız. Hastahaneye kalkması lâ-

zım! Mister Gould, garsonu taksi durağına yollarken mırıldanıyordu:

— Yemeklerimde bir bozukluk olabileceğini bir türlü aklım almıyor!

Doktor kısaca:

— Görürüz! diye cevap verdi. Hastanın midesinin temizlenmesi icab ediyor. Eğer isterseniz muayenenin neticesinden sizi haberdar edelim.

Mister Gould:

— Evet rica ederim, dedi ve başını şaşkın şaşkın salladı.

Doktor omuzlarını silkti:

— Bazı insanların tamamen muaf oldukları et zehirine karşı, fazlasiyle hassas olan insanlar vardır, ki bünyeleri bu zehire karşı kuvvetli bir aksülâmel gösterir. Fakat neticede yine zehir zehirdir!

Garsonun ve hattâ Mister Gould'un yardımlarıyla hasta, yan kapıdan taksiye nakledildi.

— Teşhisinizin doğruluğu tasdik edilir edilmez bana haber verirsiniz tabii değil mi? Sonra bu vak'ayı herkesin duymasına lüzum yoktur sanırım değil mi?

Doktor lâkayt:

— Söz veremem! dedi.

Sonra şoföre döndü:

— Gloria Hastahanesi, Benwick caddesi! Fakat çabuk!

Mister Gould içini çekerek uzaklaşan taksinin arkasından kederli kederli baktı.

Sokağın öbür başına geldikleri zaman doktor şoföre seslendi.

— Fikrimizi değiştirdik. Bizi Tivoli Tiyatrosuna götürünüz.

Birdenbire sağ salım yerinde doğrulan hasta:

— Aman neredeyse piyes başlayacak!.. Acele edelim! Rejisör canımıza okur! dedi. Lâkin yemek fevkalâde idi. Yarın nerede yiyeceğiz?...

NAT PINKERTON

AFFEDER. SİZİNLE KONUŞA BİLİR MİYİM?

TABİİ.. NE ZAMAN İSTERSE-NİZ.

KARLO'DAN BAH. SETTİĞİNİZİ DUYDUM. KENDİSİNİ TANIRIM. BAŞINA BİRŞEY Mİ GELDİ.

MAALESEF EVET.. GEZMEĞE GÖTÜRDÜĞÜ BİR KIZ KAYBOLMUŞ. BİRİSİ NEHİR KİYISINDA GÖRMÜŞ..

MÜSAADE NİZLE

KAPTAN KORMORANI GÖRMELİYİM.

ELİZABET BUNU DUYAR DUYMAZ.

MUTLAKA SAHİLE ÇIKMAK İSTİYORUM. LORD VİNTERBRUK TEHLİKEDE.. ONU KURTARMA-LİYİM..

LORD VİNTERBRUK.. TAN BANA NE? BEN SİZİ İSTİYORUM. BU GEMİDEN AYRILAMAZ-SI-NIZ.

NE.. NE?!. DEMEK YAZDIĞIM MEKTU. BU GÖNDERMEDİ-NİZ. BUNU BENDEN GİZLEDİNİZ. BENİ DERHAL BURADAN ÇIKARIN YOKSA BAĞIR-IYIM..

BAĞIRIN MİS BANNİSTER.. Dİ-VARLARDAN SES GEÇMEZ. KAPİYİ DA KİLİTLİYÖ-RÜM.

BLINKS.. BLINK ARTIK KUMAR OYNANMIYACAK GEMİYİ BOŞAL-TIN..

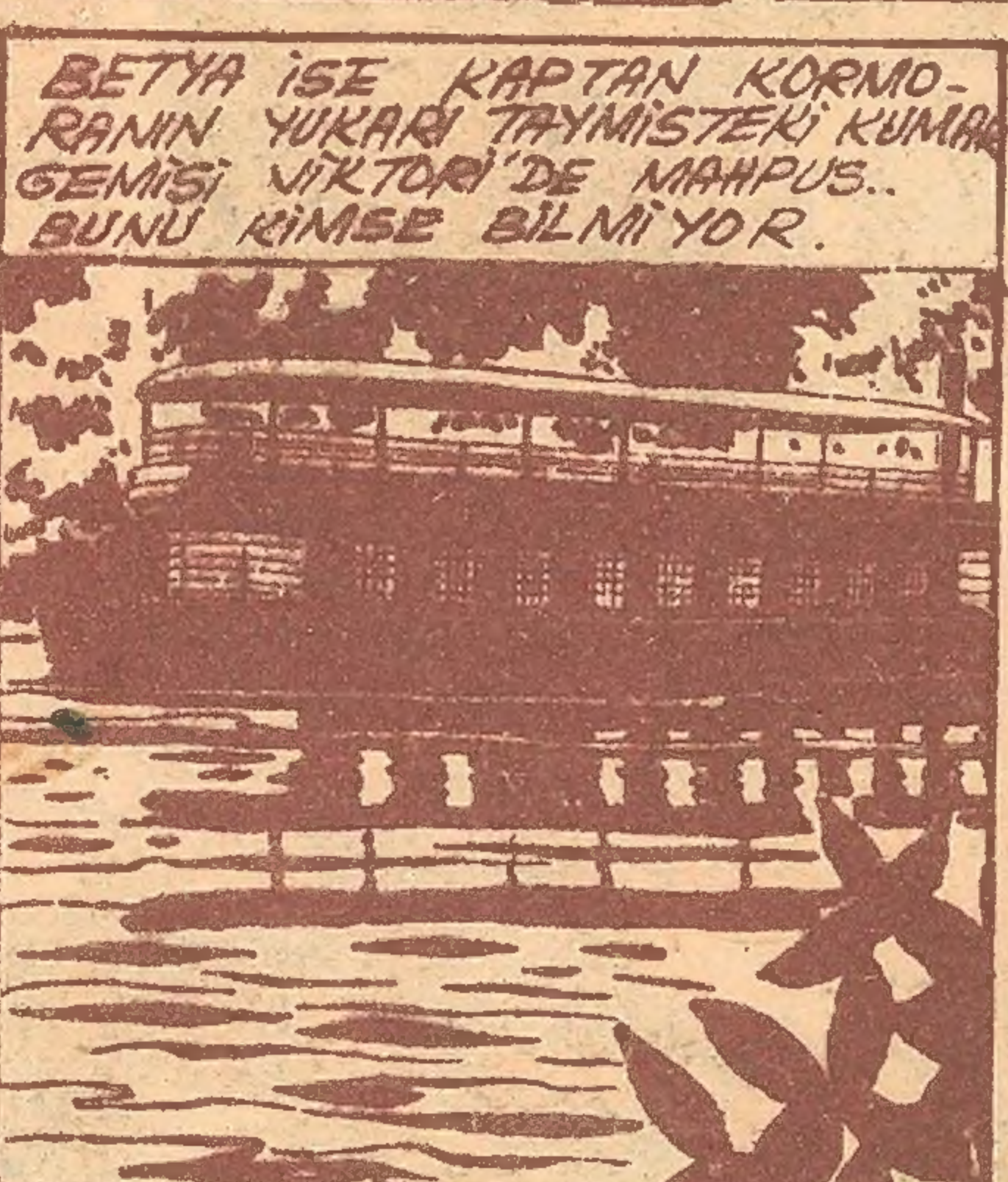
KAPTAN İDARE MÜDÜRÜNE BAĞIRDI.

LONDRA POLİSİ HÂLÂ KAYIP. DEL ELİZABET BANNİSTERİ ARI-YOR.

CİNAYETLE İTHAM EDİ-LEN KARLO HÜCRESİN-DE YARI ÇILGIN DURUMDA.

BETYA İSE KAPTAN KORMORANIN YUKARI TAYMİSTERİ KUMAR GEMİSİ VİKTORİ'DE MAHPUS.. BUNU KİMSE BİLMİYOR.

MORİSON! SENİ ŞEYTAN! TATİLİNDEN NEDEN DÖN-DÜN..

SİZİN YÜZÜ-NÜZ-DEN

TATİLDEYKEN BİLE GAZETELE-Rİ OKUMAKTAN KENDİMİ ALAMA-DIM. YARDIMI-MA İHTİYACNIZ VAR MI?

ALLAH BİLİR A.. VAR BEN LORT VİNTERBRUK İNANIYORUM. HALBUKİ POLİSLER KIZI SUYA ATTI. SİNİ SANIYORLAR. O GÖÇÜ GÜ MUTLAKA KURTAR-MALIYIM..

TEK ÜMİT KIZI CANLI BULMAKTA DEĞİL Mİ?

EVET AMA YÜ-ZÜNÜ Bİ-LE GÖR-MEDİM.

BELKİ SİZE BİR ÇIPLAK RESİMLER YARDIMINI DOKUNA. HA... SENİ ÇAP-BİLİR. BANNİSTER... B'LERDE OLA-CAK..

ARKASI VAR.

BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

BRİKLE NANNİ GİZLİ YOLDAN MAĞARAYA GİRDİLER VE ARMut GİBİ DÜŞMANLARININ ELİNE ESİR DÜŞTÜLER.

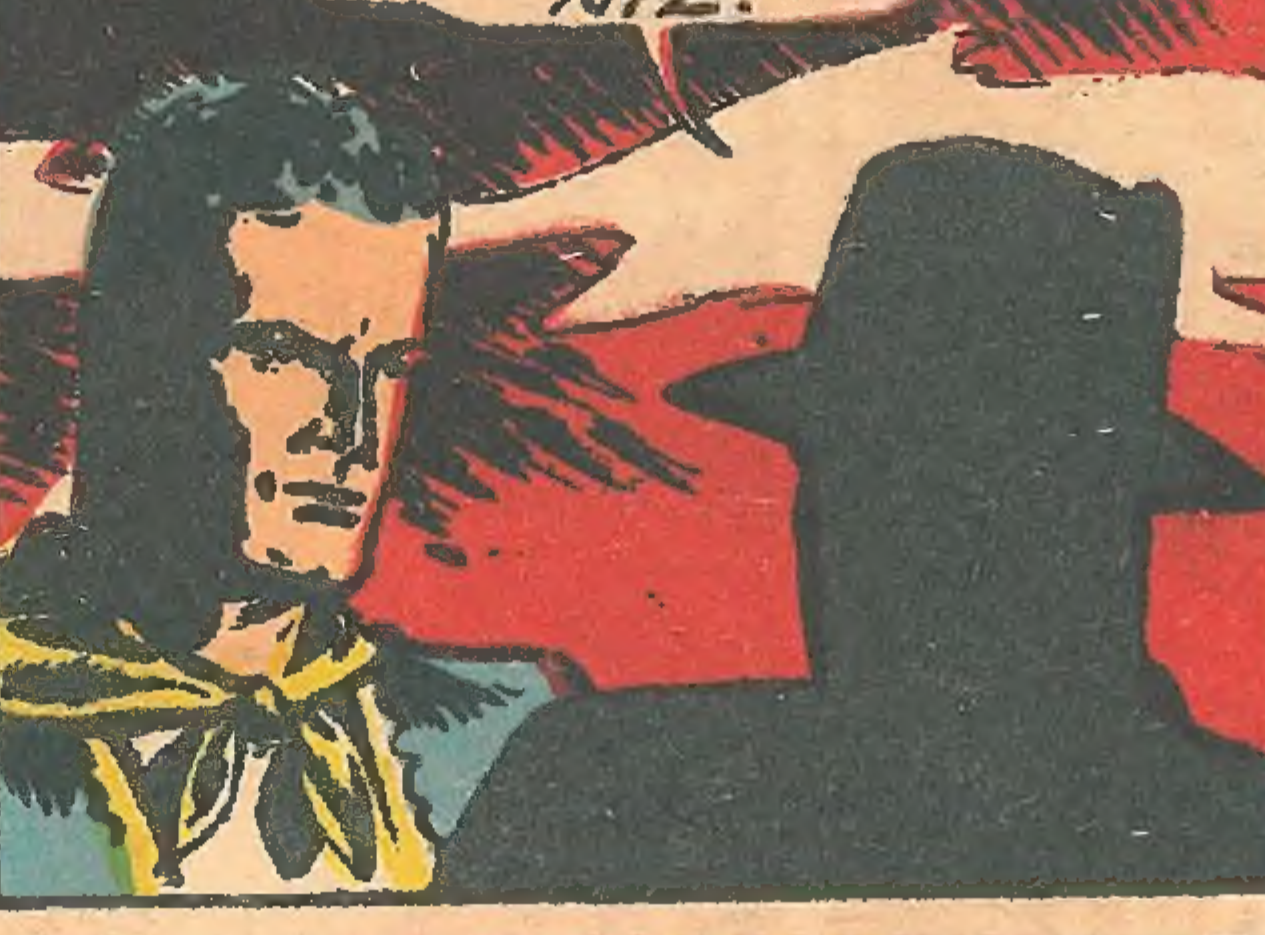
53

BURADA KAPALI AÇLIK TAN MI ÖLECEĞİZ.. BRİK BİZE GELDİĞİN GİZLİ YOLU GÖSTER.

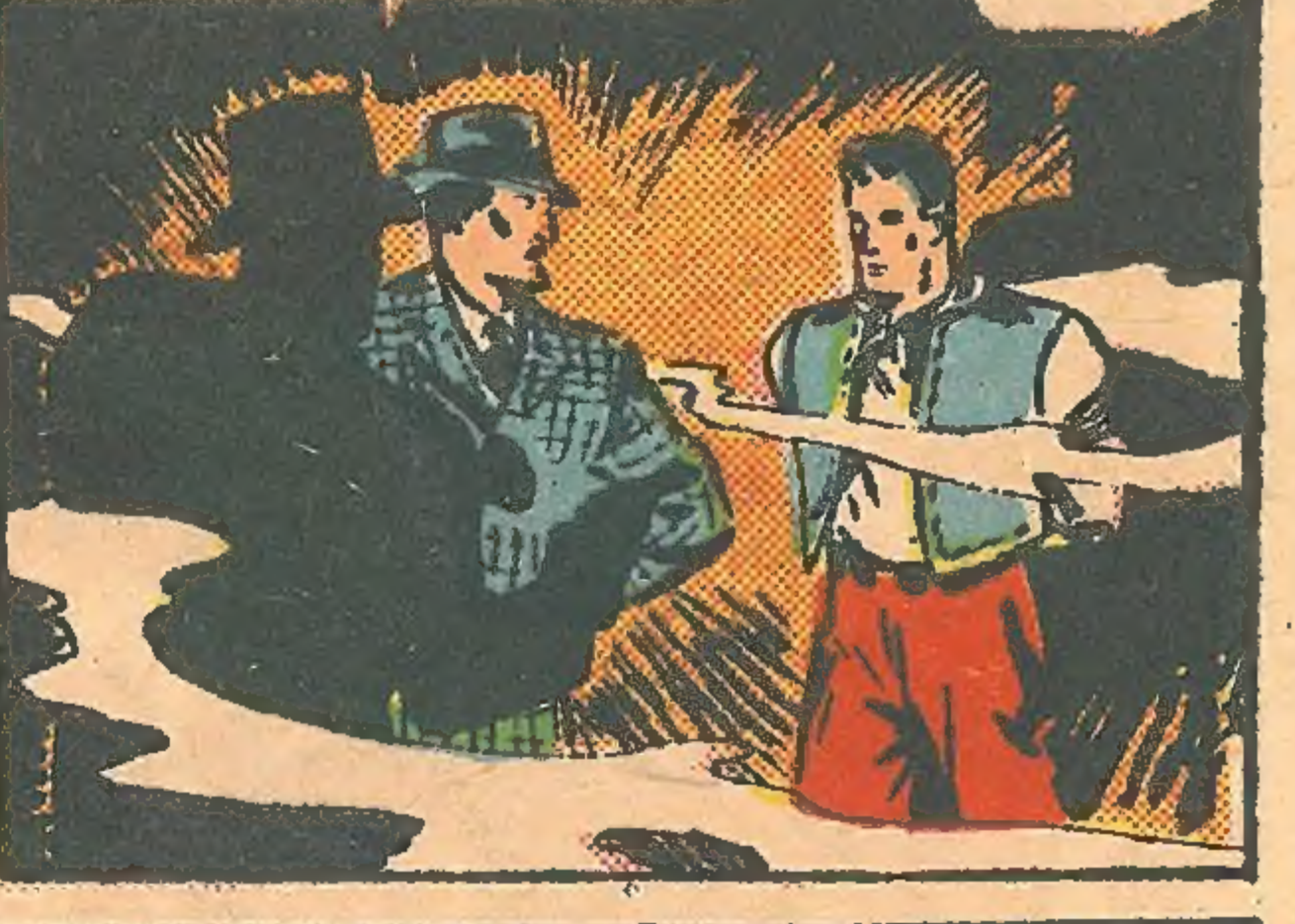
BUNU YAPAMAM.

BANA YARDIMI EDECEKSİN BRİK.. SEN DE NANNİ DE BİZ BURADAN BURAYA GİRDİNİZ.

HERHALDE BİR GİZLİ KAPI VAR... BUNU BİZE GÖSTERİN..

BU SİZİN HÜSNÜ KURUNTUNUZ.

DEMİK BİZİ O KAPIYA GÖTÜRMEYECEKSİN.. PEKİ.. SEN ŞUNU TUT BAKALIM..

AMAN NE FENA BAŞIM AĞRIYOR NEREDEYİM?

BİR DAKİKA SABRET.. SİMİDİ SENİ DE BAĞLIYACAĞIM

SU SİRADA NANNİ KENDİNE GELDİ.. DOĞRULDU

SÖYLE BAKALIM.. ARKADAŞININ SENİ KURTARACAĞINI UMUYAMAZSIN..YOL NEREDE?

ENREDERS' NİZ EFENDİM.. YÜKSEK SESLE Mİ ALÇAK SESLE Mİ CEVAP VERİYİM

VAZİYET İYİ.. CESARETİNİ TOPLADIN GALİBA?

TABİ.. SENİN GİBİ BİR KAHRAMANI YANIMDA GÖRÜNCE ASABIM DÜZELDİ.. ANA İŞİN FENASI SİMİDİ DE KARNİMİ AÇIKTI.

BRİK.. YOLA GEL OĞUL.. BİZİ UĞRAŞTIRMA.. SONRA YOLU BULUR ÇIKAR GİDERİZ.. SİZ DE BURADA GEBERİRSİNİZ

ARADAN BEŞ SAAT GEÇTİ.. SENİN ARKADAŞINDA İŞ YOK.. BİR YOLU BULAMADI.

BEŞ SAAT SONRA ..

BU SİRADA JANLA BABASI BİLGİN KALLA KOPAK KAYALIĞA GELDİLER.

İŞTE GELDİK AMA GÖCÜKLÜKLERDEN HİÇBİR ESER YOK..

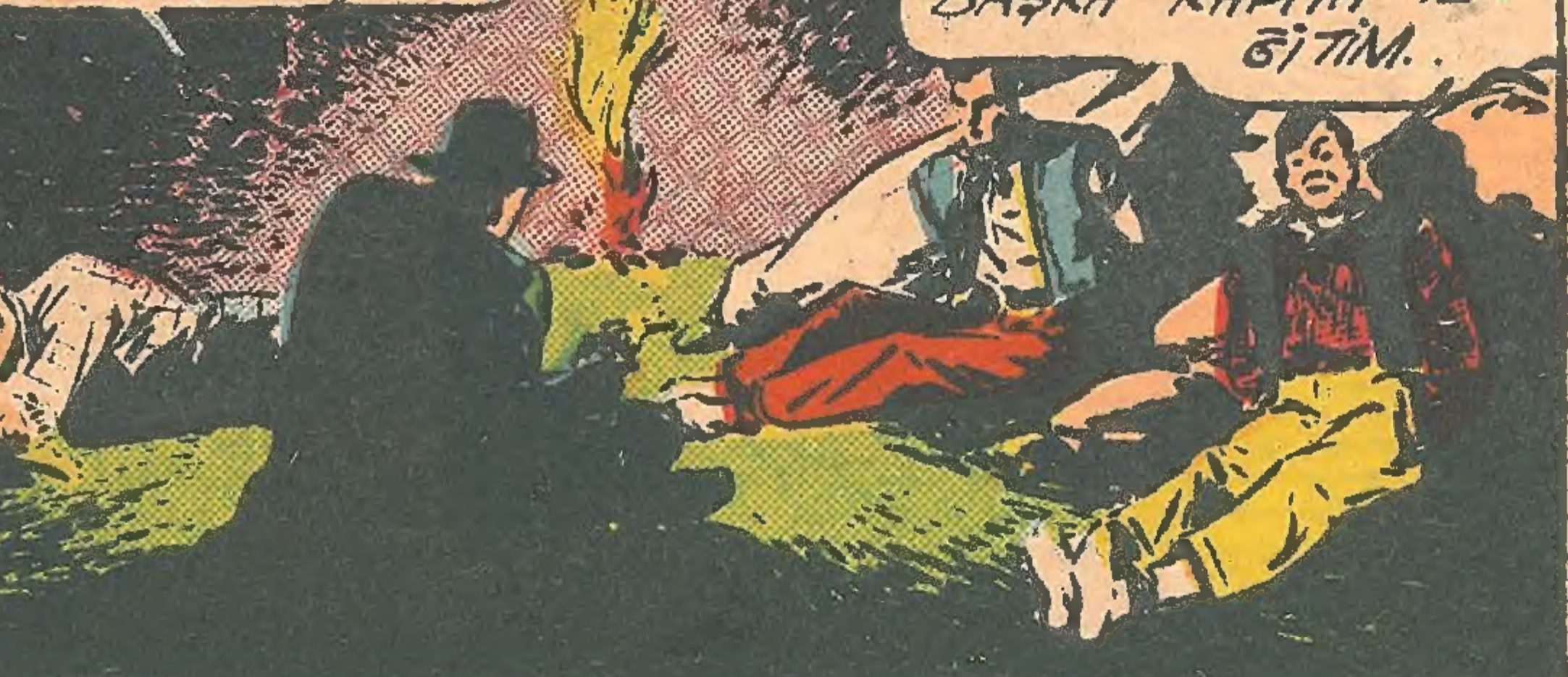

BABA BAK! BRİKLE NANNİ'NİN ATLARI ORADA.. DEMEK Kİ KENDİLERİ YAKINDA..

YORGUNLUKTAN GÖZÜ KIZARAN AĞZI KÖPÜKLENEN BRİK VE NANNİ HÂLÂ YOLU GÖYLEMİYORDULAR.

BRİK! GEL ŞU YOLU GÖSTER.. BUNA KARŞILIK MÜCEVHERLERİN YARISINI SANA VERİRİM..

BENİ ÇALDIĞIN ŞEYLERİ VERMEKLE KANDIRAMAZSIN.. BAŞKA KAPIYA YERİTİM.

GÜZEL AMA.. BAK SEVGİLİ ARKADAŞIN NANNİ SUBUZLUKTAN KIRKANIYOR..

SENİN ARKADAŞIN NE YAPIYOR PEKİ.. BAK..

NE SÖYLESEN VİZ GELİR.. ÇİFLİK.. TEKİLER BİZİ ARAMAGA ÇIKMIŞLARDIR BİLE..

SENİ BULDUKLARI ZAMAN İŞİTEN GELMİŞ BULUNACAK..

BABA BEN MAĞARAYA İNCEĞİM.. İÇİMDEN BİR HİS BANA BRİKİN ORADA OLDUĞUNU SÖYLÜYÖR.

53

JAN DAYANAMADI.. MAĞARA YA İNMEĞE KALKTI.

HAYIR İNME.. ÖTEKİ HERİFLER AŞAĞIDA OLABİLİRLER.. ONLARDAN İNSANA HER TÜRLÜ FENALIK GELİR.

JAN AŞAĞI KAYDI

BENİ BEKLE.. TEK BAŞINA GİTME..

SEN DUR BABA DÜŞERSİN..

ARKASI VAR

GENERAL KARARGAHTA SİZE BİR ODA
HAZIRLADI. GERİYE GÖNDERİLİNCEYE
KADAR ORADA KALACAKSINIZ..

17
34

KISACASI MEVKUF DE-
GİLMİ? DOĞRUSU GENE-
RAL PEK NAZIKMIŞ...

İSTE BİR BU EKSİKTİ.
MARKI BULMAM İÇİN
MUHAKKAK BURADAN ÇIK-
MAM LAZIM.

AMAN NE NEZAKET!
NÖBETÇİ KOYMAĞI BİLE
UNUTMAMIŞLAR..

KAHVAL-
TİNİZİ
GETİRDİM
BAYAN.

ÇOK
TESEK-
KÜR
EDERİM.

PARDON
MAYMAZEL.
SİZDEN
BİR RİCAM
VAR. BİR DA-
KİKA KAPİYİ
KAPATIRMI-
SINIZ..

BUYRUN!

ARKASI VAR

DIŞI KURT

Yaşan = KEMALETTİN TUĞCU
Ask ve macera romanı: 3

— 3 —

Turgudun mahkemesi pek acıklı bir şekilde cereyan etmişti. Delikanlı da kızın babası gibi yarı çılgın bir haldeydi. Kendi kendisine, yüzünü, gözünü paralamış, rengi ölü rengine dönmüştü.

Bitkin bir halde ifadesini veriyordu. Yere yıkılmaması için iki jandarmanın koltuklarından tutması gerekiyordu. Ankaradan gelen babası ve ağabeyi de mahvolmuş bir gençlik karşısında bulunduklarını anladılar. Tavsiye, öğüt kabul etmiyor. Kimseye cevap vermiyordu.

Aşkının hazin macerasını sel gibi gözyaşları arasında anlattı. Son akşam, nasıl görüştüklerini, söylenen sözleri hatırlamaya çalıştı. Onun saklıyacak bir şeyi yoktu. Kâmuranın verdiği ifadedeki söze gelince:

— Evet, dedi. O zavallı kızı yakacaktım. Fakat kendime kıyıp ona acı bir hatıra bırakmakla..

Keşke ağır, daima can acısı çekeceği bir mahkûmiyete uğrasaydı. Mahkeme neticesinde suçsuzluğunun sabit olması ona yeni bir felâket gibi geldi. Birçok sanığı sevindiren hüküm okununca düşüp bayıldı.

Yine bu celsede hazır bulunan Rıdvan Nafiz ilk defa olarak bu biçare delikanlının yanına sokuldu. Onun baygın, yaşlı ve perişan yüzünü öperek:

— Zavallı çocuk, dedi. Keşke onu sana verseydim. Belki bu felâket başımıza gelmezdi.

Babası ve ağabeyi Turgudu yarı ölü bir halde Ankaraya götürdüler. Rıdvan Nafiz on beş günden beri yattığı hastahaneye gitti.

Kızına mürebbiye tuttuğu metresi Klaris te bu felâketten sonra o aile ile ilgisini keserek uzaklaştı. Son defa, herkes ihtiyar kadın köşkün duvarları etrafında ağıya ağıya dolaştı ve o da kim bilir nereye gitti.

Şehrin kibar muhiti, seçkin insanların oturdukları sayfiye yerini derin bir matem kaplamıştı. Gençlerin kahkahaları duyulmaz, asfaltın üzerinde, akşam karanlıklarına kadar dolaşanlar görünmez oldu.

Buna mukabil, hâdiseden bir iki ay sonra, bir akşam karanlığında, zayıflamış, erimiş, bütün gençliği korkunc bir matem içinde kararmış bulunan Turgudun toprak yolu geçip, köpeğin girip çıkması için açık bırakılan tahta kapıdan geniş bahçeye girdiği görüldü.

O akşamdan sonra, bu bedbaht delikanlının sevgilisinin yanıp kül olduğu yangın harabeleri üzerinde hıçkırık hıçkırık ağıyarak dolaşması âdet haline geldi.

Komşular kendisini teselli için konuşmak istedikçe kaçıyor, herkesten sıkılıyor, kendisini görmemeleri için bir hırsız gibi geliyordu.

Onu kendi haline bıraktılar. Fakat Kâmuran bu zavallı gencin kendisini öldürmesinden korkuyor, beyaz köşkün bir penceresinden karanlıkları dinliyor, birşeyler görmeğe çalışıyordu.

Turgut, bir akşam yine tahta kapıdan bahçeye girdi. Kapının önünde durdu. Titreyen dudaklarından kelimeler döküldü:

— Sevgili yavrum, son defa işte burada seninle konuşmuş, güzel sesini duymuştum. Senden sonra yaşama-

ğa tahammülüm kalmadı. Artık kavuşuyoruz ruhum. Beni bekle.

Yürüdü. Yıkık, isle kararmış duvarlara doğru gitti. Bir taşın üzerine ilaştı. Ellerini yüzüne kapatarak ağlamağa devam etti.

Solgun ay ışığı ortalığa bir türbe hüznü veriyordu. Yangında kurumuş, soyulmuş dallar, sinsî bir rüzgârla birbirine süründükçe garip sesler çıkarıyor, uzaktan uzağa bir baykuş ötüyor ve ihtiyar köpek başını havaya doğru kaldırarak acı acı uluyordu.

Turgut birden sarsıldı. Daha büyük bir gürültü duymuştu. Bir taş yuvarlanmış, bir kuru dal çiğnenmişti.

Sesin geldiği tarafa çevirdiği ıslak gözlerini sildi, daha iyi görmeğe çalıştı.

Bir hayalet, ince, uzun boylu bir gölge kendisine doğru geliyordu. Gayet ağır ve sessiz yürüyordu.

Yeryüzüyle ilgisi kalmamış olan delikanlı birden ürperdi. Hayata döner gibi bir korku hissetti. Aklına siyah maskeli kadın gelmişti. Sevilin korkarak anlattığı siyah maskeli kadın.

Düşünmesine vakit kalmadı. Gölge onun oturduğu duvarın önüne kadar geldi. Bu bir kadındı. Yüzünde, gözlerini tamamiyle kapatan bir maske bulunan bir kadın. Ay ışığının azlığına rağmen maskenin deliklerinden görünen gözbebekleri pırıl pırıl yanıyordu.

Turgut titredi. Etrafına bakındı. Kimseler yok.

Kadın zarif endamiyle hareketsiz duruyordu. Delikanlı titrek bir sesle:

— Siz kimsiniz? diye sordu. İnce, fakat sert bir ses duyuldu:

— Bir dişî kurt.

Delikanlı ürperdi:

— Dişî kurt mu?

— Evet.

— Siz, siz siyah maskeli kadın değil misiniz?

— Nasıl istersen. Söyle, seni korkutuyor muyum?

— Beni mi? Ben ölmek istiyorum. Daha doğrusu ben yaşamıyorum artık. Hattâ burada beynim bir kurşun sıkılmak istiyorum bu gece.

— Onu çok mu seviyordun?

— Kimi?

— Sevili.

— Siz onu biliyor musunuz?

— Evet.

— Siz kimsiniz?

— Bir dişî kurt, dedim sana.

Zekâsını, hayatını yarından çok kaybetmiş bulunan Turgut yangın harabesinden çıkan bu garip kadına yenden dikkatle baktı.

— Siz insan değil misiniz?

— İnsan kılığında bir dişî kurt.

— Bana bakınız, "Sevil bana sizden bahsetmişti. Siz onun annesine saldırmışsınız. Ne için olduğunu bilmiyorum. Belki ona karşı bir kininiz vardır. Fakat Sevil, o zavallı yavrum çok temiz, içli, masum bir çocuktur. Siz ona dokunmadınız, onu korkutmadınız değil mi? Öyle korkuyordu ki sizden.

Siyah maskeli kadın bu saf, âdeta şuursuz sözlerle karşı tek, kuvvetli bir cevap verdi:

— Onu ben aldım.

— Siz mi aldınız?

— Evet.

— Ne yaptınız ona? Ona acımadınız mı? Onu mışıl mışıl uyuduğu yatağı içinde bir avuç saman gibi yakan siz misiniz?

Siyah maskeli kadın kısaca sordu:

— Onu görmek ister misin?

— Kimi?

— Sevili.

— İsterim. İsterim ama o öldü.

— Sen onu görmek istiyorsan söyle.

— İsterim.

Tutuk ve şaşkın bir durumda bulunan yarı deli genç kendisine yaklaşan maskeli kadına belki de hiçbir şey düşünmeden bakıyordu.

Kadının elinde siyah bir mendil belirmişti. Bunu delikanlının gözlerine doğru uzatıyordu:

— Onun yanına gidebilmekliğin için gözlerini bağliyaacağım.

— Neden bağliyorsunuz gözlerimi?

— Böyle icap ediyor. Düşün ki kendisini göreceksin. Belki de çok ısıtırap çekiyor. Onu kurtarmaklığın lâzım.

Bu sözler delikanlıyı büsbütün büyülemişti. Siyah bağ gözlerine sarıldı. Bu anda baygın bir koku, insanı büyüleyen bir koku duydu. Siyah maskeli kadından geliyordu bu koku.

Kadın işini bitirince tatlı bir sesle:

— Elini bana ver ve yürü, dedi. Sevilin yanına gidiyoruz.

Delikanlı ayağa kalktı. Harabenin bozuk zemininde düşmeden yürümek çok güçtü. Hızını arttıran rüzgâr ağaç dallarında ıslık çalıyordu. Daha harabenin içindelerdi. Siyah maskeli kadın yeniden konuştu:

— Şunu iç.

Küçük bir şişeyi delikanlının ağızına yaklaştırmıştı. O titredi:

— Nedir bu? Beni zehirliyecek misin?

Kadın sinirli bir sesle:

— Biraz önce ölmek istiyordun, dedi. Yaşamağa bir kıymet vermekte değilsin. Bundan başka ben seni zehirlemek istemiyorum. İnan bana. Dediğimi yap.

Delikanlı şişeyi kokladı. Titreyen elleriyle tuttu. Biraz daha tereddüt ettikten sonra birden hepsini içti.

Küçük şişeyi onun elinden alan kadın:

— Şimdi biraz duralım, dedi.

Durdular. Bu beş dakika kadar devam etti. Bir duvar enkazı üzerinde duran delikanlı olduğu yerde eriyordu sanki. Uyumuştı. Bir dakika daha sonra kadın onun yüzüne doğru eğildi. Omuzunu tutup sarstı:

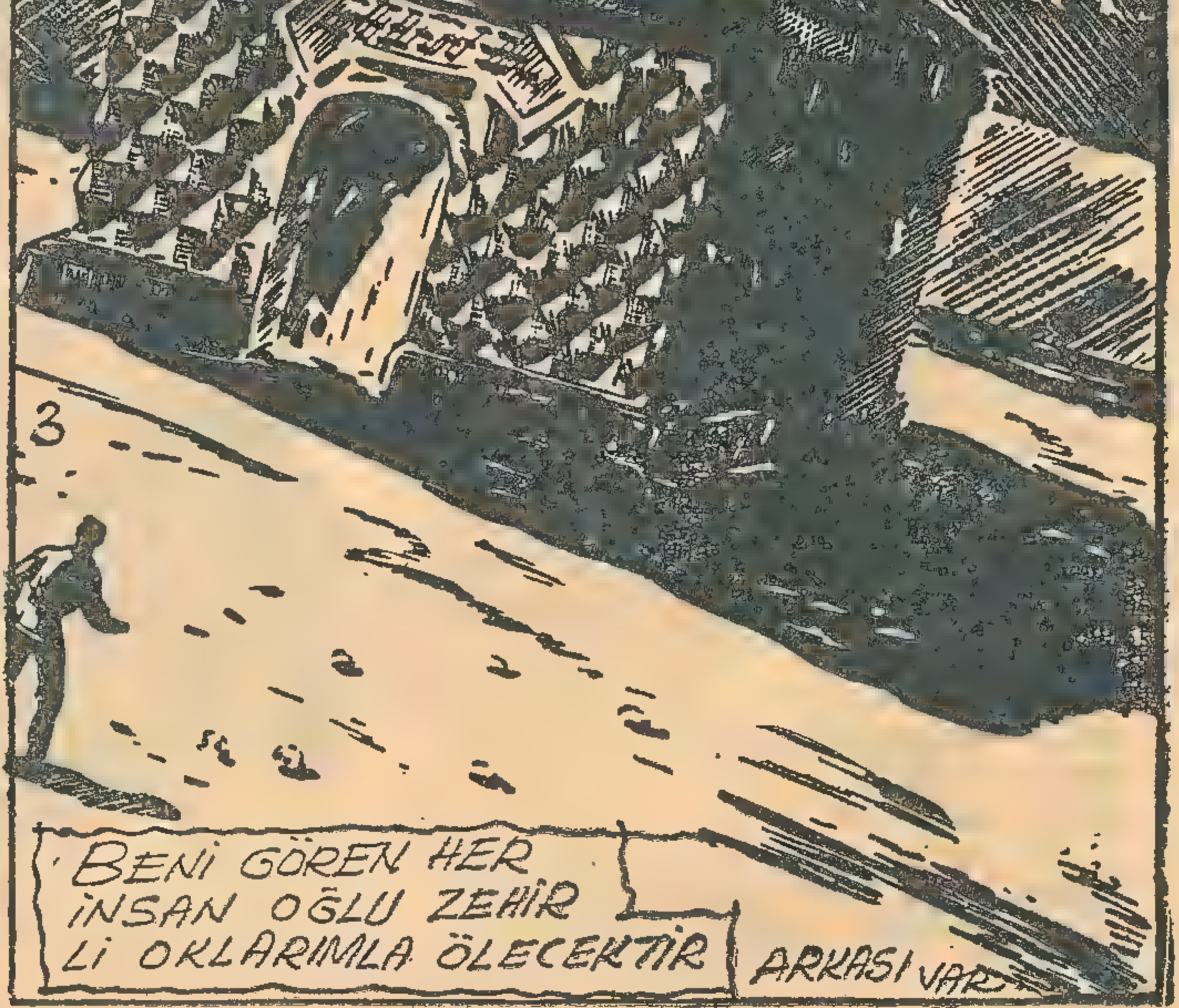
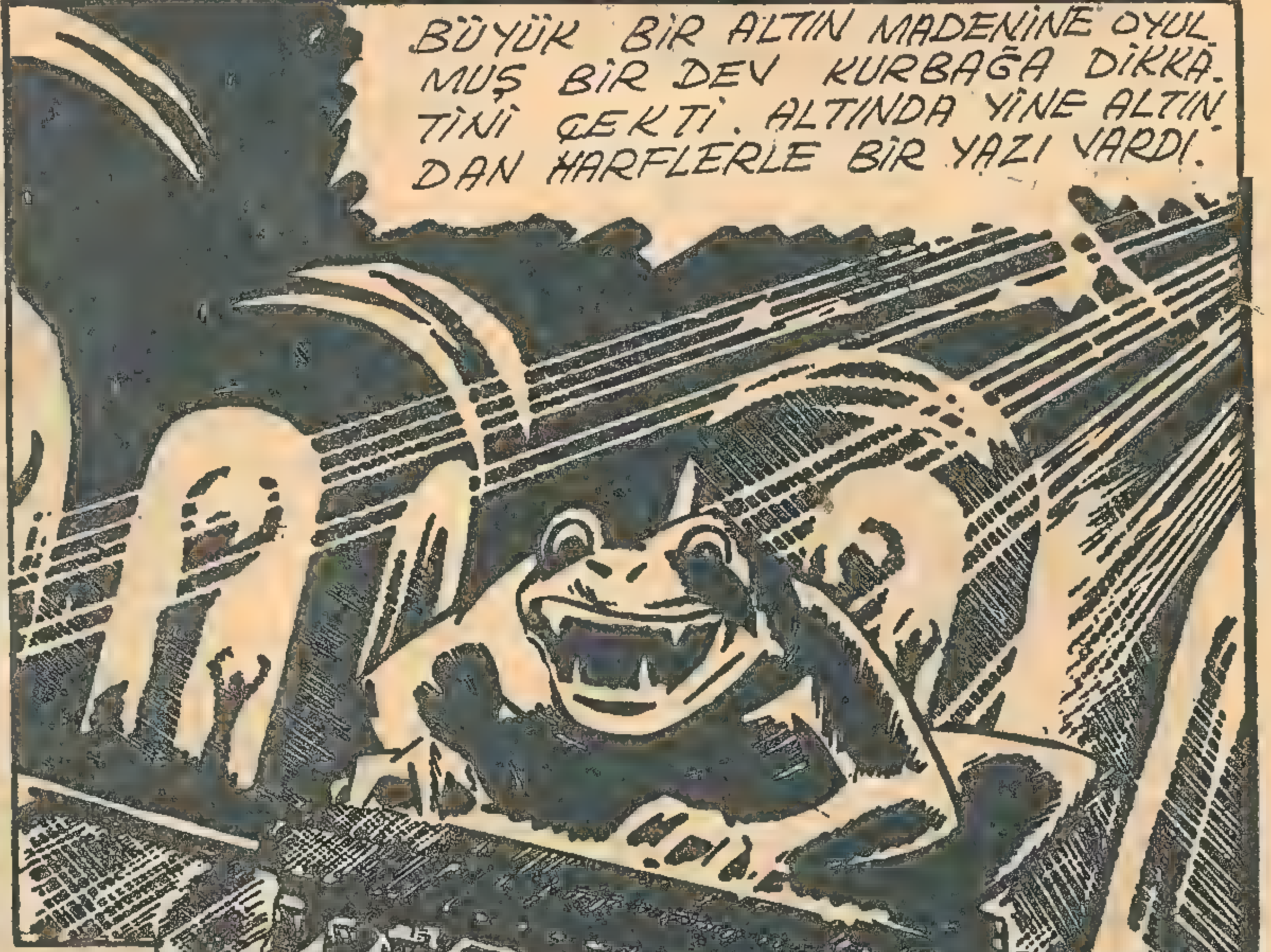
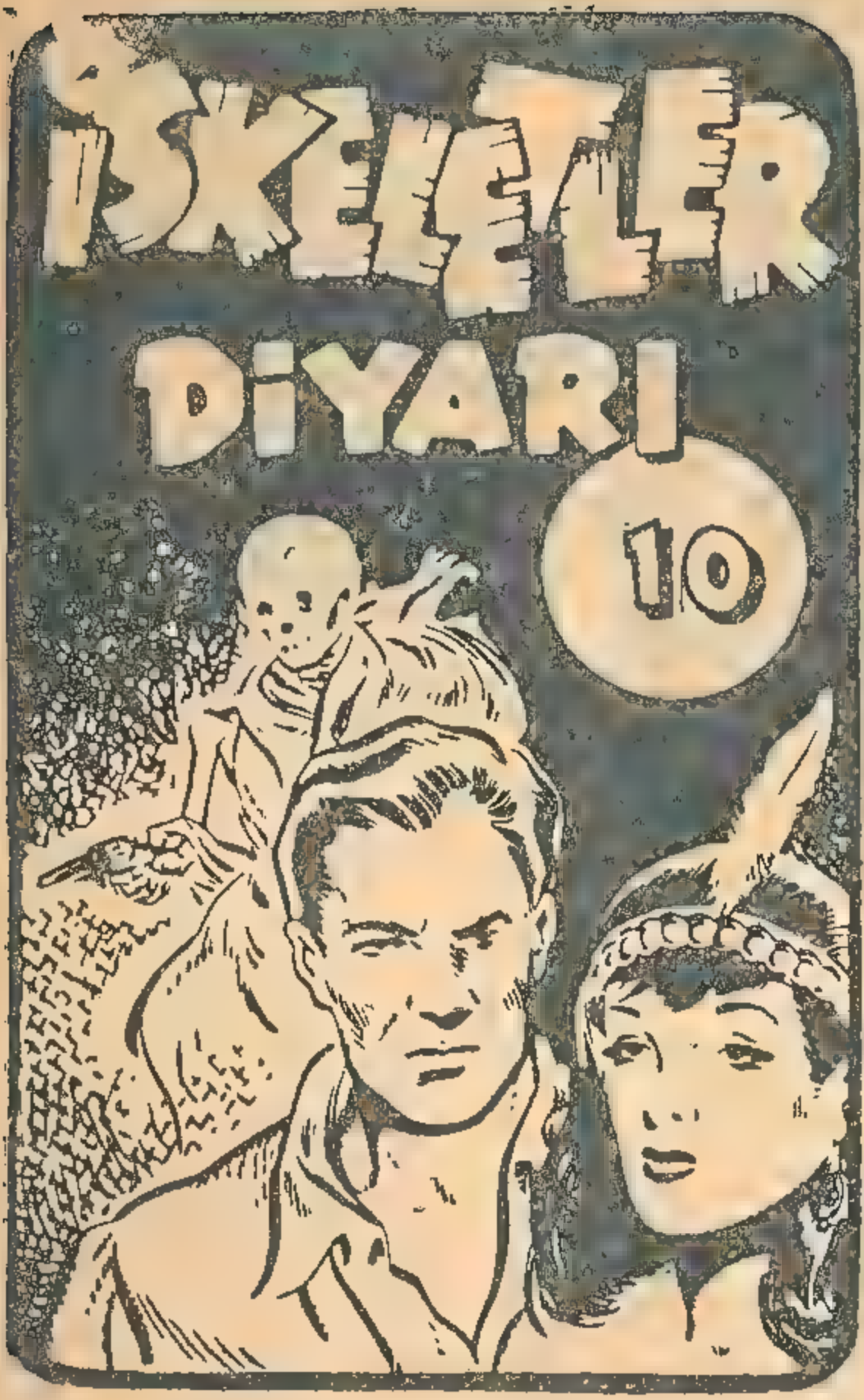
— Turgut, Turgut..

Delikanlı cevap vermedi. O zaman siyah maskeli kadın kendisinden umulmaz bir kuvvetle Turgudu kucakladı, yangın enkazı arasında bir hayalet gibi kayboldu.

(Arkası var)

Siyah maskeli kadın, Turgudun omuzunu tutup sarstı.

Talih Kusu

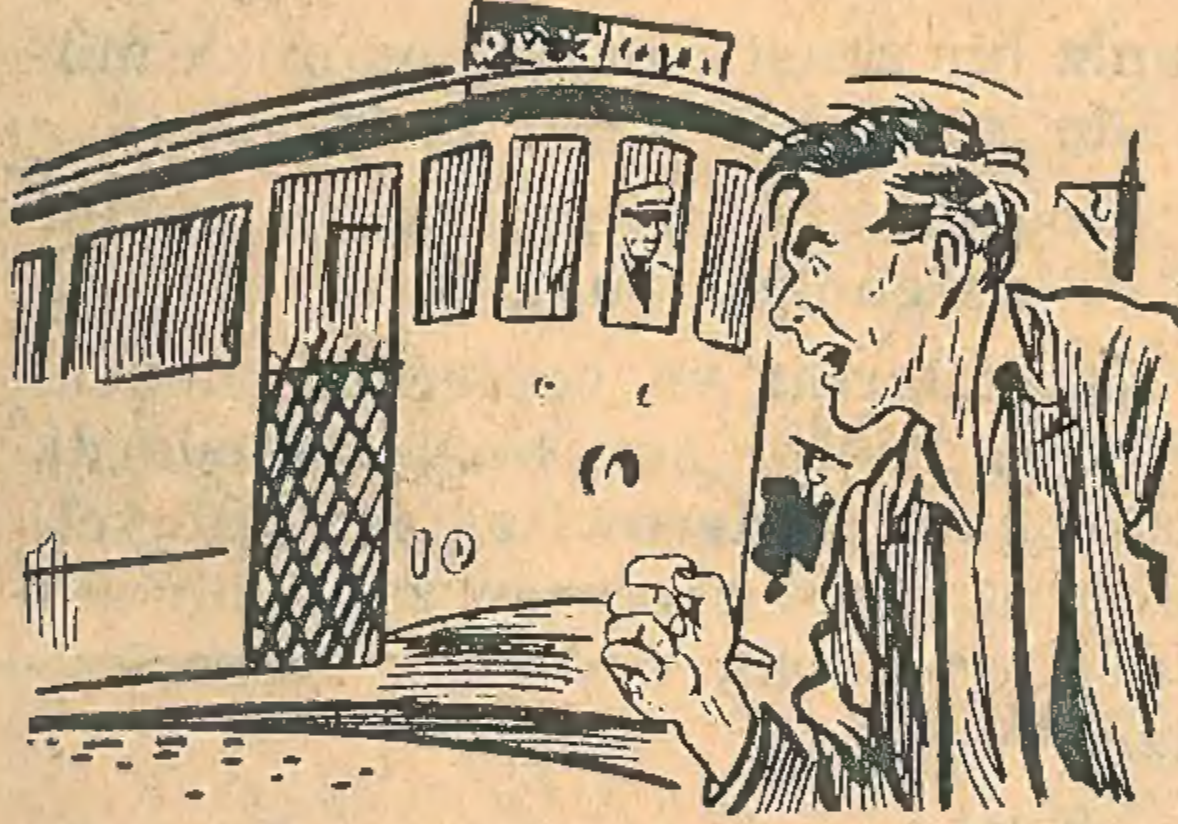
Yazan: M. YAMAN

Canından usandırdı artık. Para yok, ev yok, ümit yok, üstelik kira evinde bir kadınla bir çocuk.

Kendi karnını doyurmaktan âciz olan biçare adam, yine sabahın akşamı kadar iş aradıktan sonra, eli boş evine dönmekten bin türlü acı duyarak caddenin kenarında, bir duvara dayanmış, düşünüp duruyordu:

— Hey rahmetli baba, başını kaldır da oğlunun haline bir bak. Sen bana daima, «Allah vereceği zaman sebebini de halkeder» derdin. İşte son kerteye geldim. Evdekiler aç, ben aç. Bir lokma ekmek için yolumu bekliyorlar, Halbuki yine eli boş dönüyorum. Fakat yeter artık. Ben bu can yükünü taşıyamam. Ölmek bin kat hayırlıdır. Şuradan geçen tramvaylardan birisinin altına kendimi atayım. Eh, benden sonra karı bir ağlar, iki ağlar, bir koca bulup varır.

Ayak üstü, garip garip ağladı. Açlık büsbütün takatini kesmişti. Kararını pekiştirdi. Sallana, sallana tramvay yolunun üstünde durdu. Gözleri iyice kararmıştı. «Kararımdan geçerim» diye korkarak birdenbire kendisini tramvay hattının üstüne attı.

Yere düşmesiyle etraftan bir çığlık kopması bir oldu. Tâ kulağının dibinde Garrrrr diye bir ses duyuldu. Arkasından yer yerinden oynayormuş gibi bir gürültü koptu. Acı feryatlar, çığlıklar, şangırtılar, arkasından da etrafı bir toz bulutudur kapladı.

Zavallı Asaf, yattığı yerden kendisini dinliyordu:

— Öldüm mü acaba? Neye acı duymuyorum. Bu çığlıklar, bu gürültüler nedir?

Derken birçok insan, kadın, erkek, genç, ihtiyar onun üstüne hücum ettiler. Yerden kaldırdılar. Yüzünü, gözünü open öpene.

Şaşkına dönen Asaf kucaktan kucağa, dudaktan dudağa, sineden sineye dolaşıyor, ter kokulu bir sarmaş dolaştan, tatlı bir kadın göğsüne, titrek bir ihtiyar dudağından körpe bir çocuk dudağına kavuşuyordu.

Polisler, bekçiler, tramvay biletçileri, vatmanlar, kondoktorlar onu bir nazlı çocukmuş gibi yoklayor:

— Bir yerin acıdı mı? diye soruyorlardı.

Açlığına, yalvarmalarına baş geviren bu insanlara ne olmuştu? Niye böyle sevip oksuyor, hem de ağlıyarak kucaklıyorlardı?

Zengin olduğu kılığından anlaşılan bir adam haykırdı:

— Sıkmayın bu kadar bu adamcığızı. Bakınız fena oluyor! Yok mu bir taksi? Biletçi, gir de koluna kenara alalım.

Halk dağılacağına birikiyordu. Şaşkın şaşkın etrafına bakınırken herkesin toza toprağa bulanmış olduğunu gördü. Kendisini kıyma haline getirecek olan tıramvay zıncı diye durmuştu.

Birisi ona kolonya koklatırken, bir delikanlı bir bardak limonata

ıçırmeğe çalışıyordu.

Derken çangıl çungul itfaiye arabaları sükün etti. Arkasından bir otomobile atlıyan kaymakam yetişti. Mavili, sarılı, kırmızılı tıramvaylar caddenin boyunca bir büyük tiren teşkil etmişlerdi.

Halkı yara yara gelen itfaiye âmirine birisi anlattı:

— Efendim, caddenin kenarında, Cinevizlilerden kalma tonoz duvarın yıkılmağa başladığını gören bu adamcağız kendisini tramvayın ö-

nüne atarak elli, altmış kişinin hayatını birden kurtardı. Eğer o olmasaydı duvar tam da tramvayın üstüne yıkılacaktı.

Arkadan bir külhanbeyi feryat etti:

— Yaşasın be! Hey gözünü sevdiğimin kahramanı.

Derken başkaları da aşka geldi: — Varolsun. Allah millete bağışlasın.

Herkes onu görmek için birbirini çığniyordu. Kaymakamla itfaiye âmirinin tebrik ve teşekkürlerinden sonra zengin adam haykırdı:

— Kılığı, kıyafeti de pek yoksul. Bu kahramana yardım edelim. Benden beş yüz lira. Al kardeşim. Çekinme, al.

— Benden iki yüz.

— Benden yüz. Buyurun. Helâl olsun. Canımı kurtardı.

— Yok mu bu kahramanın hakkını ödiyecek. O olmasa hepimiz

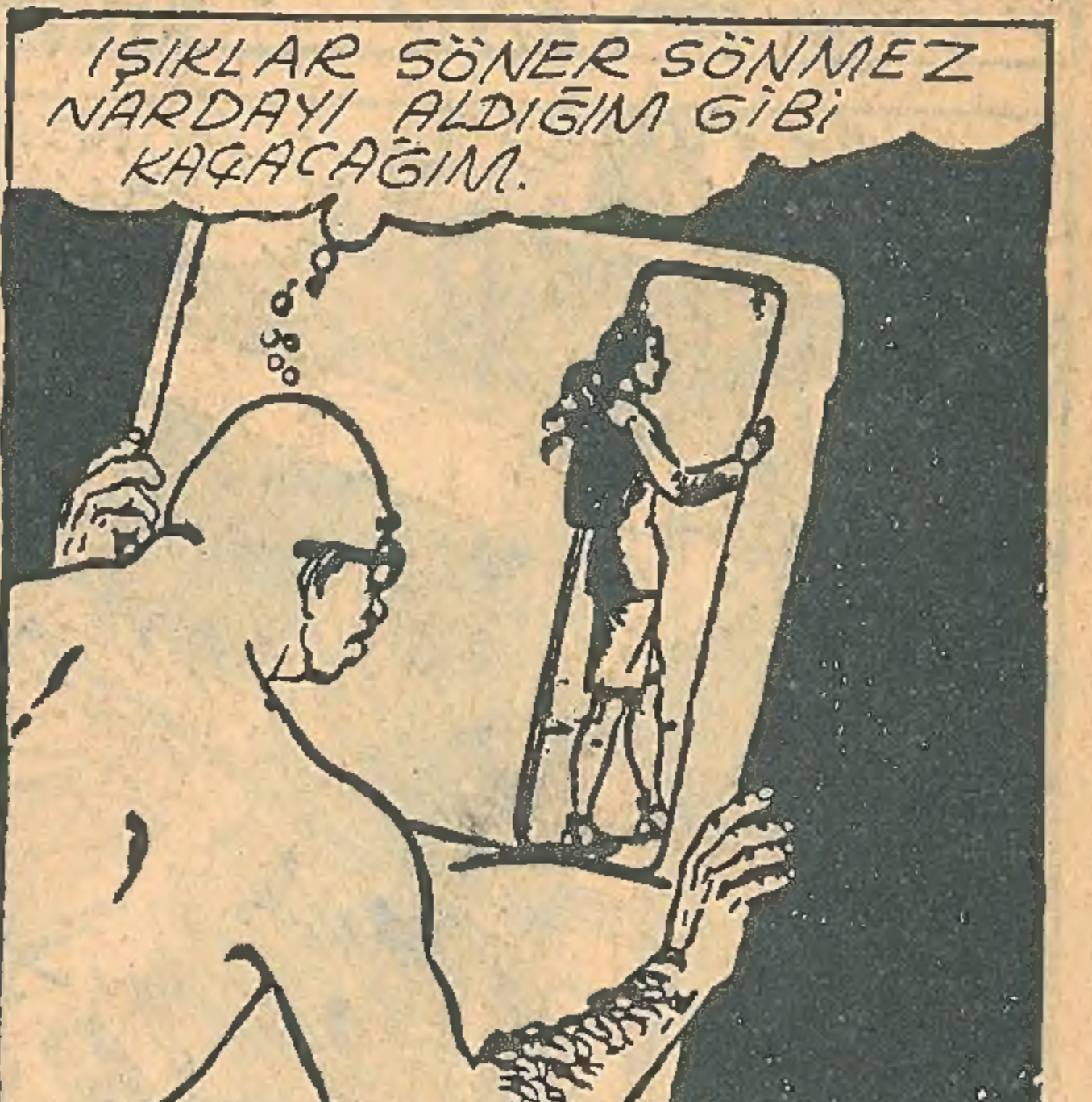
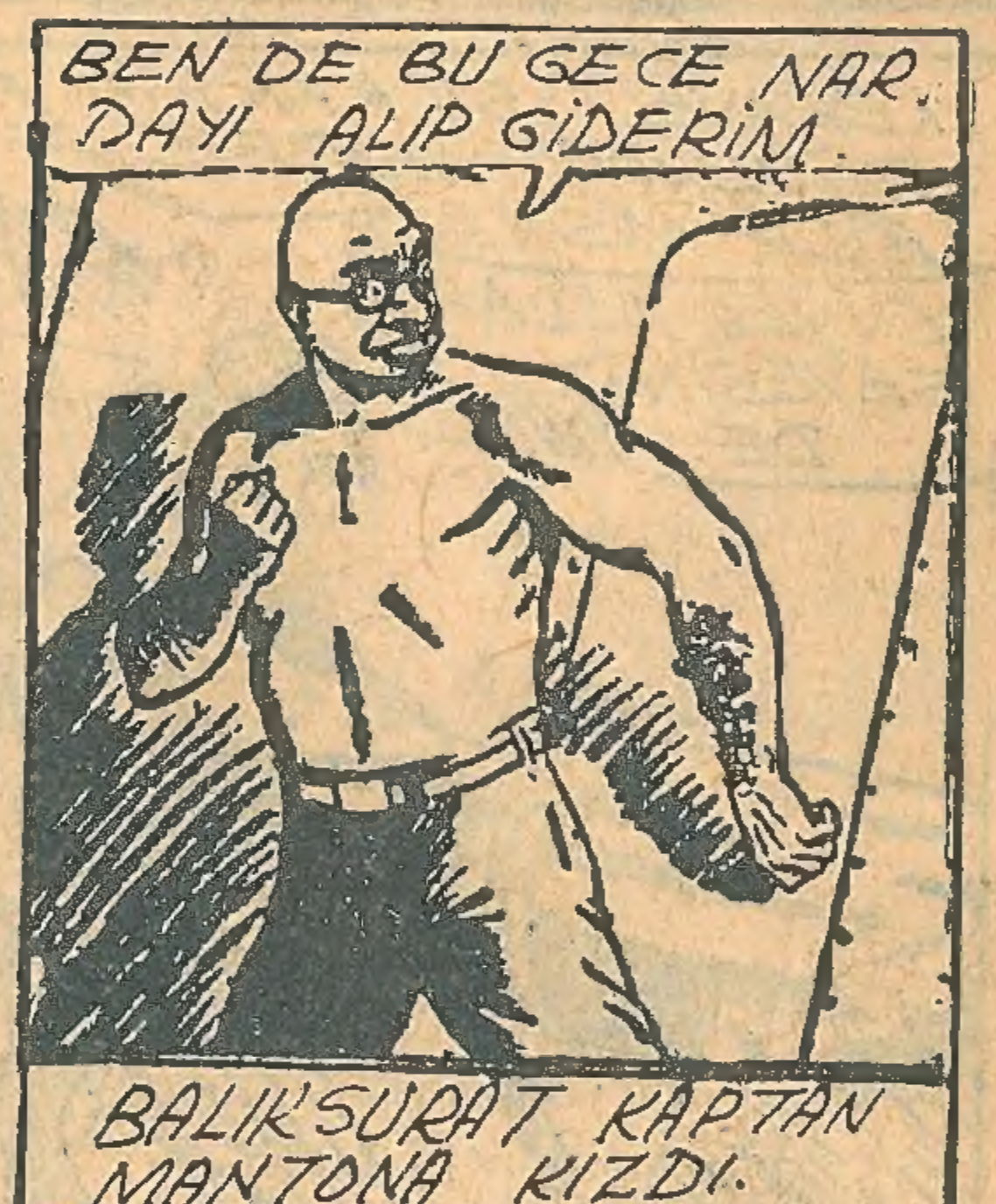

pestile dönecektik.

— Benden elli.

Paraları ceplerine sığdırmaya uğraşıyorlardı. Oracıkta beş bin lira kadar bir para topladılar. Bir de taksiye bindirdiler, selâmetlediler. Zavallı şaşkın evine dönerken söyleniyordu:

— Babacığım, hakkın varmış. Meğer benim talih kuşum tramvay altındaymış. Ne bileyim.

Mildred kollarını Andrew'nun boynuna doladı:

«Zavallı sevgili! Benim için sağlam dişini feda ettin, ha!.. Hep benim inadım yüzünden oldu bunlar. Beni affeder misin, Andrew?»

Andrew aptallastı.

Dr. Looden: «Buraya bakın, Miss Fing! dedi. Ne de olsa siz bu hastanın yakını sayılırsınız. Vakit de epeyce geç oldu. Şimdi ben sizin yerinizde olsam onu evine götürür ve pansimanlarına yardım ederdim.»

Sırtındaki beyaz önlüğü parçalarına çıkaran Miss Fing, doktora nasıl teşekkür edeceğini bilmiyordu. Çabucak mantosunu giyerek Andrew'nun koluna girdi.

«Haydi canım, gidelim...»

Dişi arkalarından:

«Pamuğu birkaç saat daha çıkarmayın, Mr. Mitch!.. diye bağıyordu. Artık ağrı yapacağını hiç zannetmiyorum.»

Onlar gözden kaybolunca kapıyı kapayarak odasına döndü ve masanın üzerindeki küçük aynaya, gençliğini ve aşı kolduğu günleri hatırlamak istercesine uzun uzun baktı. Sonra cebinden koskocaman ve beyaz bir azı dişi çıkararak onu biraz evvel aldığı çekmecedeki diş koleksiyonunun içine tekrar bıraktı...

İKİ BUDALA

(6 ncı sayfadan devam)

İseniz bir araştırma yapmamıza müsaade edersiniz değil mi?» dedi.

Rogers sükunetle cevap verdi: «Tabii efendim, buyurun.»

Bavullarını ve ceplerini iyice aradılar. Hiçbir şey bulamamışlardı. En sonunda Merowitz mağlûbiyeti kabul ettiğini gösteren zayıf bir sesle: «Demek ki, dedi, siz Rogers'siniz.»

«Evet.»

«İyi ama, efendiniz nerede?»

Rogers saatine baktı: «Şimdi yarı yola varmıştır bile. Saat tam onda tayyare ile Parise müteveccihen hareket etmeye karar vermişti.

Merowitz: «Hay Allah kahretsin.. diye haykırdı. Nihayet bizi tongaya bastırdı ha...»

Kendi kendine söylenerek vagon-
dan inerken birdenbire Stoffel'e dön-
dü: «Aptal herif!.. Hep senin yüzün-
den başımıza geldi bunlar.»

Stoffel itiraz etti: «Canım sen de benimle aynı fikirde değil miydin? İkimiz de aynadan aynı şeyi görmedik mi?»

Merowitz meymus bir tavırla başını salladı.

Birdenbire Stoffel onu kolundan çekerek yemekli vagon-
dan içeri soktu ve etrafa bir göz attıktan sonra
kahkahayla gülmeğe başladı:

«Biz eşi bulunmaz iki budalayız, azizim. İki tarafta da ayna olduğunu görüyor musun? Bizim gördüğümüz şey, adamın aynadaki hayalinin, ikinci bir ayna üzerindeki aksinden ibaretti...»

BİNBİR ROMAN

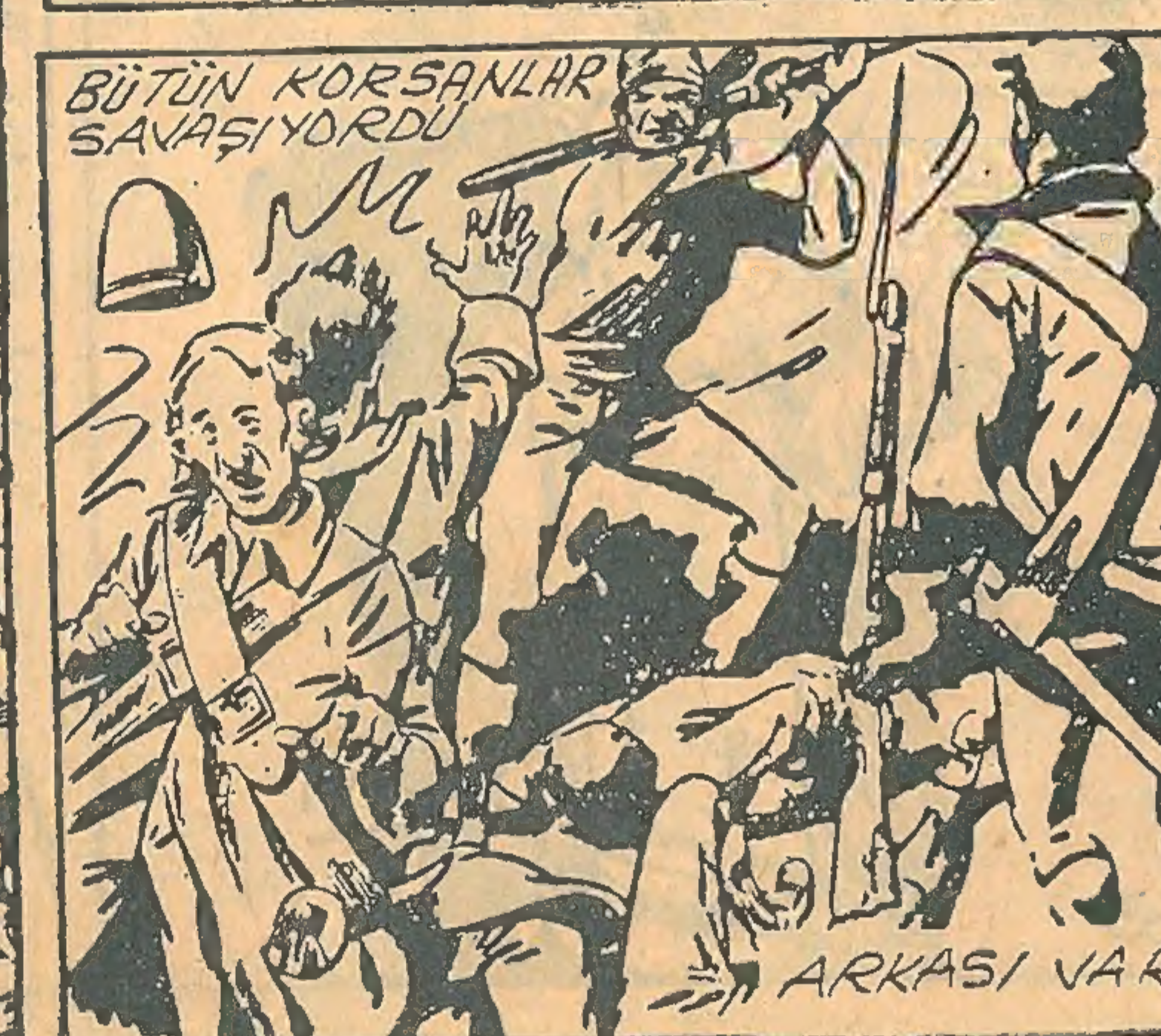
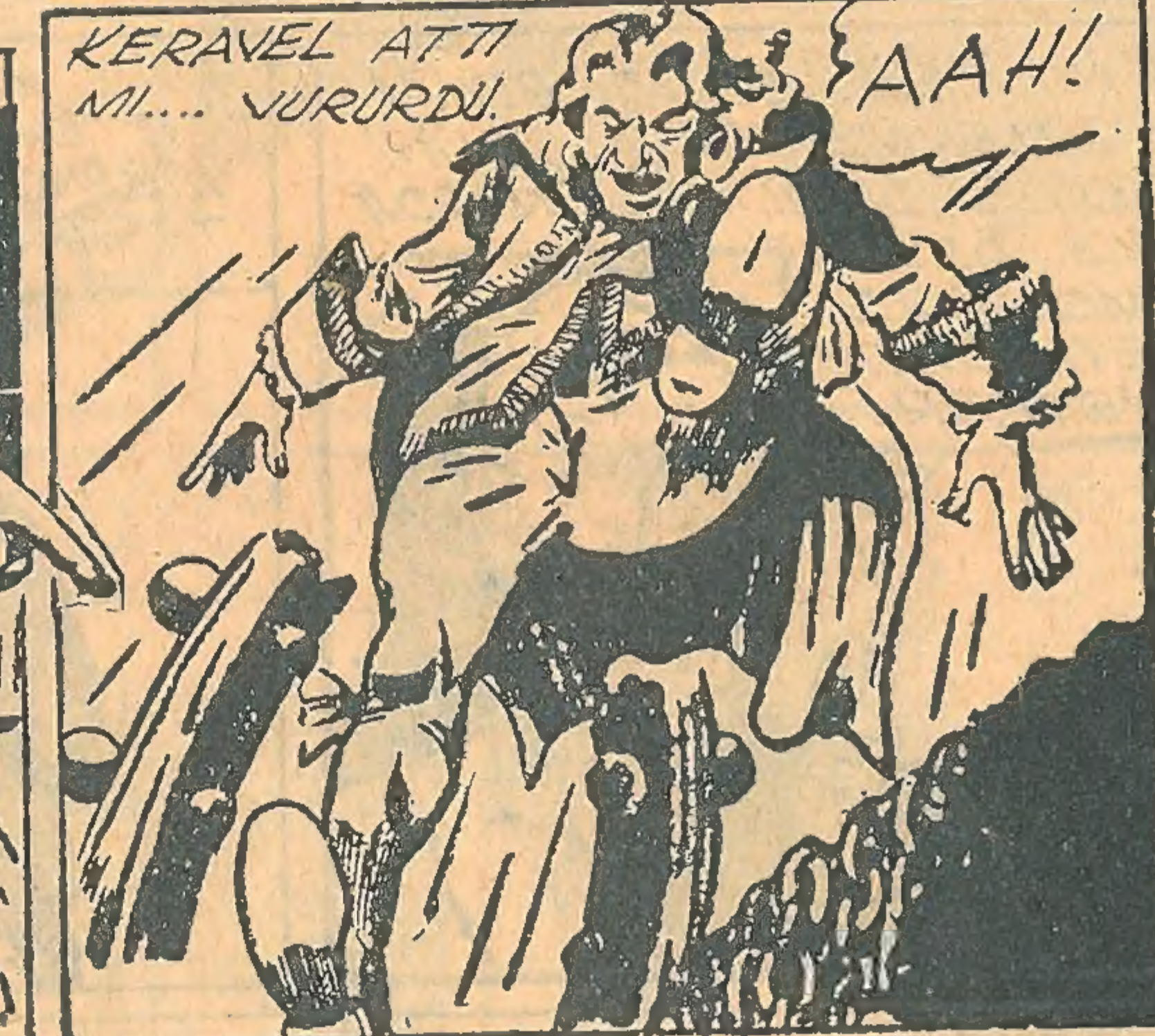
Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
- 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ARKASI VAR

GİZLİ VAZİFE !..

JOZEF BABA ARAYA GİRDİ.

BU ZA-
VALLI ÇO-
CUĞU DÖV-
MEYİNİZ

YİNE Mİ SEN?
DOKUZ CANLI
HERİF.. NE ÇA-
BÜK DİRİLDİN?

53

BU ZAVAL-
LI ÇOCUK-
ÇAĞIZ SANA
NE CEVAP
VEREBİLİR?

SENDEN U-
ZAKLAŞINCA
BANA DOĞRU-
YU SÖYLER.
ÜÇ DÖRT GÜN
DÜR KAMP TA
KİMSE ACILIKTAN
ŞİKAYET ETMİ-
YOR.

VOLF ÇOCUĞU KULAK-
DAN TUTTUĞU GİBİ SÜRÜK-
LEMEĞE BAŞLADI.

ALLAHIM... YAVRU-
CUĞA SÖYLEMENE-
Sİ İÇİN KUVVET VE
CESARET VER

BANA BU GÜZELİMİ
YİYECEKLERİ NEREDEN
BULDUĞUNU SÖYLERSEN
SANA ÇUKULATA VERİ-
RİM.. SÖYLEMEZSEN KAP
KARANLIK BİR ODAYA
KAPATTIĞIM.

BEN
BİRŞEY
BİLMİ-
YORUM.

BİLİYORSUN..
BUNU BANA
SÖYLİYECERSEN
ANLADIN MI?

JOZEF FRANZ'I ÇAĞIRTTI.

ÇOCUĞUN OLUP OLMADI-
GİNİ BİLMİYORUM... OLSAY-
DI VE ŞİMDİ YAVRUNA
İŞKENCE YAPTIKLARINI HA-
BER VERSELERDİ NE
YAPARDIN?

ALEN İŞİ HEMEN ANLADI.

VATANIM, BÜYÜK ALMAN-
YAYA KARŞI BİR KABA-
HAT İŞLEMİŞSE, İŞKEN-
CE YAPANLARIN HAKKI
VAR DIYE DÜŞÜNÜRDÜM.

VE HEMEN VOLF'UN ODA-
SINA SEĞİRTTİ

VELET BİR
ŞEY SÖY-
LEDİ Mİ
BARI..

PİÇ KURU-
SU HAKİKA-
TEN ÇOK
İNATÇI.. AĞ-
ZINDAN BİR
LAF ALAMADIM.

KOMUTA-
NIM TATLI
DİL YILANI
KOVUĞUN-
DAN ÇIKARIR
BİR DE BEN
DENEYİYİM.

HAKLISIN
FRANZ.. BİR
DE SEN
DENE BA-
KALIM...

BİR DAKİKA
ONUNLA KONU-
ŞABİLİR MİYİM?

YANIMIZ.
DAKİ
ODADA.

ALEN ÇIKTI. VOLF YAL-
NIZ KALDI.

ŞU FRANZ BECERİKLİ OĞ-
LAN VESSELÂM... BARI
KIZIP ÇOCUĞU ÖLDÜRME-
SE.. SONRA BİRŞEY ÖĞ-
RENEMEYİZ

NE ÇABUK
DÖNDÜN..
SÖYLEDİ Mİ?
KONUŞMANIZI
BİLE DUY-
MADIM.

DUYMAMANIZ
GAYET TABİİ..
ÇÜNKÜ.. ÇO-
CUK ORADA YOK

NE.. NASIL OLUR?
KENDİ ELİMLE ORA-
YA KAPADIM.

GİDİP
BAKIN İS-
TERSE-
NİZ

BU KUŞ
DEĞİL Kİ-
LEMADI
YA!

53

PENCEREYE
BAK.. AÇILMIŞ
VE İYİ KA-
PANMAMIŞ..

EN GÖZÜ
PER ÇOCUK
BİLE ORA-
DAN ATLIYA-
MAZ.. AZ
YÜKSEKLİK
Mİ VAR?..

KAMP TA
ANLAMADIĞIM
İŞLER DÖNÜ-
YOR.. DÜN
KARDEŞİN FRI-
DA DA SÖYLÜ-
YORDU.

BEN DE FAR-
KINDAYIM..
BİR BİLİN-
MEZ KUVVET
İŞLERİMİZE
ENGEL OLMA-
ĞA ÇALIŞIYOR

FRANZ BURADAN BİR YERE
KİMİLDAMA.. NÖBETÇİLERE
HABER VEREYİM ŞU VELE-
Dİ YAKALASINLAR ELİMDEN
KURTULMASINI İSTEMİYORUM.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

BENİ NE DİYE DAVET ETTİĞİNİ, BİLMİYORUM, MİRMA? SAADETİNE ENGEL OLMAM İÇİN Mİ? SANA SUNU SÖYLİYİYİM Kİ TALİHİN VARMIŞ. TOM HAKİKATEN SEMPATİK BİR ÇOCUK

SAHİMİ?

HAYATIMDA HİÇ BUKADAR SAMİMİ OLMADIM. SENİ TEBRİK EDERİM, MİRMA. ONUN GİBİ BİR ERKEKLE HERKADIN MESUD OLUR. SENİNDE MESUD OLABACAĞINA İNANIYORLUM.

TEŞEKKÜR EDERİM.

DAHA SONRA, MAKYAŞLARI-
NI TAZELEMELİK İÇİN İKİ KIZ
YAN YANA OTURMUŞLAR-
DIR.

HERŞEY YOLUNDA GİTTİ
DEĞİL Mİ? SANA ŞİMDİDEN
ABAYI YAKTI. YARIN BİR

DEMET ÇİÇEK
GÖNDERİR-
SEN BAŞI
BÜSBÜTÜN
DÖNER.

MİRMA
BÜ NEFRET
VERİCİ BİR
KOMEDİ.

ERTESİ GÜNÜ TOM BİR
ÇİÇEKÇİ DÜKKANINA Gİ-
DER.

ÇOK GÜZEL BİR ÇİÇEK
İSTİYORUM... HEPSİNDEN
BAMBAŞKA BİR KIZ İÇİN
BAMBAŞKA BİR SEPET.

YOLDA OTOMOBİLDE, MİRMA
NEŞELİ GÖRÜNMEYE ÇALIŞTI-
ĞI HALDE TOM
DURGUNDUR

NE MUHTEŞEM
BİR SEPET VE NAZİKANE
BİR FİKİR. ONUN GİBİ BİR ER-
KEKLE TANIMIŞ OLSAY-
DIM, HAYATIM BAMBAŞ-
KA OLURDU.

BONJÜR MATMATEL
JOAN. BABAMA MUSAL-
LAT OLAN KIZ GELİYOR-
MU GENE?

HAYIR!
GELDİĞİ YOK
ARTIK.

MİRMA, SIKSIK TOMA TELEFON EDEN
LORENİN BABASINA UĞRAYIP UĞRA-
MADIĞINI ÖĞRENMEK İÇİN YAZIHA-
NEYE GİDER.

ARKASI VAR

LOREN, EBEVEYNİ ÖLDÜKTEN SONRA AMCALARI
İLE BERABER YASAMAYA BAŞLAMIŞTI. TOM'UN
ÇİÇEKLERİ, EVDE YALNIZKEN GELİR.